Charl. Etienne:
Jeannot og Colin
v/N. T. Bruun.
(efter Voltaire)
1818.

Jeannot og Colin,

eller

Fosterbrødrene.

Syngestykke i 3 Acter

af

Etienne;

oversat til Musik

af

Nicolo Isoard

ved

N. T. Bruun.

(Emnet er taget af Voltaires Fortælling af samme Navn).

Kjøbenhavn.

Forlagt af Fr. Brummer. Trykt hos C. Græbe.

1818.

Personerne:

Jeannot, under Titel af Marquien de la Jeannottiere, Bondeknøs fra Auvergne.

Colin, hans Fosterbroder.

Colette, Colins Søster og Jeannots Kæstemø.

Therese, Jeannots Søster og Colins Kiæreste.

Grevinde Dorlange.

Baron Lucival, en Lykkeridder.

Blaise, Colins Tienestekarl, en Bonde.

Larose, }
Lafleur, } Jeannots Tienere.
Jasmin, }

Flere Tienere.

Fire Retsbetientere.

En Huushovmester.

Chor af Hyrder, Bønder og Troubabourer.

Handlingen foregaaer i Paris i Jeannots Huus, og varer fra den ene Formiddag til næste Middag.

Første Act.

En meget prægtig Sal. Paa høire Side et Bord, hvorpaa ligge Rober og Bøger. Paa venstre Side et stort moderne Mahogny-Paaklædningsspeil. Alt er ordnet med Smag og Pragt.

Første Scene.

Larose, Jasmin og Lafleur (sætte Meublerne i Orden).

Jasmin. Har Hr. Marquien ikke ringet?

Larose. Ringet? Man kan godt høre, at Du er kommen i Tieneste her i Gaar! Nei, siden han er bleven fornem Herre, staaer han ikke saa tidligt op.

Jasmin. Hvad siger Du! Hr. Marquien de la Jeannottiere —?

Larose. — Har i mange Aar ikke været andet, end slet og ret Jeannot. Han er af Bondestand saavelsom Du og jeg, og i Issoire, hvor

han hører hiemme, taler man endnu ikke om an-
det end hans Forlovelse med en vis lille Mamsel
Colette —

Jeannot (udenfor): Larose! Jasmin! La-
fleur!

Larose. Hilledød! der er han! Stille med
hvad jeg har sagt. En anden Gang skal jeg for-
tælle Dig meget mere.

Anden Scene.

Jeannot. De Forrige.

Larose. Hvad har naadige Herre at be-
fale?

Jeannot. Jeg befaler — befaler —
Hvad er Klokken?

Larose. Halv Eet.

Jeannot. For Fanden! saa er jeg vaag-
net meget tidligt i Dag. — Larose! er alting
istand til Ballet i Aften?

Larose. Ja, naadige Herre.

Jeannot. Min Onkel er vel endnu ikke
opstaaet?

Larose. Hvorledes! Veed naadige Herre ikke, at Deres Hr. Onkel er reist med Posten i Morges Klokken tre?

Jeannot. Min Onkel? —

Larose. Ja, Hr. Marquis. Da han steg til Vogns, sagde han, at De maatte giøre Honneurerne ved Ballet, som om han selv var tilstede, og at inden 24 Timer skulde De høre fra ham.

Jeannot (speilende sig med Selbehag). Det var en meget pludselig Reise — ah, Penge-Affairer, kan jeg tænke! en Speculation i det Store! — Han vil atter tiene Penge. Imidlertiid burde han dog have efterladt mig nogle herhiemme, i paakommende Tilfælde. — Hvorban synes Du om mig i Dag, Larose?

Larose. Hr. Marquien er høist indtagende!

Jeannot. Sandt at sige, troer jeg selv jeg er ikke saa ueffen. — Larose, løb om til Baronen, og bed ham bringe mig den Summa, han hævede for mig i Gaar. — Du, Lafleur, gaae hen til Skrædderen, og see om min Baldragt er færdig; og Du, Jasmin, spring op til Grevinden, og siig hende — siig hende — — at jeg vil skrive

hende til. — Henad Formiddagen skal hun faae en Seddel fra mig. Skynd Jer! (Tienerne gaae)

Tredie Scene.

Jeannot (allene). Frisk, min gode Hr. Marquis de la Jeanottiere! her har Du Leilighed til at vise Dig! Du maa smukt lade see, at Du kan skrive en Billetdoux og proppe den smækfuld af Kierlighed og Henrykkelse, og hele Følelsens Kramkiste. Om jeg skrev den paa Vers? Det troer jeg, var det Bedste! Siden jeg et heelt Aar har havt en Læremester i Poesie, saa kan jeg dog vel sagtens hitte paa noget. Lad mig see — Hvormed skal jeg begynde? — Man siger, at for at slumpe til en Tanke, er det sommetider nok at hitte paa et Riim. Jeg vil tage min Rimedictionnaire, og saa lede om noget, der kan rime sig paa Kierlighed. (han læser): „Ærlighed — Herlighed — Fied — Bekked — Fortred" —

Fierde Scene.

Jeannot. Therese.

Therese. God Dag, Broder! Har Du havt Fortred?

Jeannot. Ah, Søster, nu kommer Du og forstyrrer mig midt i Poesiens Hede!

Therese. Hvorledes det?

Jeannot. Just som Du kom ind, sad jeg og giorde Vers.

Therese. Vers!

Jeannot. Ja, Vers til Grevinden.

Therese. Saa vil jeg gaae bort igien.

Jeannot. Nei, bliv kun. Ret overlagt, kan Du hielpe mig.

Therese. Jeg? nei, det forstaaer jeg mig ikke paa!

Jeannot. Det er det Samme. Tag Du denne tykke Bog, og saasnart jeg saa faaer en Tanke, saa siger Du mig et Riim. Paa den Maade er Verset strax fix og færdigt!

Therese. Min Gud! hvilket Fias!

Jeannot. Naa, naa! lad os prøve en-gang! (De sætte sig begge ved et Bord, paa høire Side af Skuepladsen, ligeover for hinanden. Therese har Riim-Lexiconnet for sig.)

Duet.

Jeannot (dybsindig, som En, der søger at skrive Vers.)

Jeg døer af Elskov, skiønne Grevinde!

(til Therese):

Søg paa inde!

Husval min sukkende Siel! elsk mig lidt!

Min Barm —

(Han seer paa Therese, for at faae et Riim).

Min Barm, den svulmer —!

Therese (læser op af Lexiconnet):

Ved Glædens Minde.

Jeannot (utaalmodig):

Hvad! Glædens Minde? Jeg sukked jo nys!

Therese (søgende et Riim i Bogen):

Bie lidt! tys, tys!

Jeannot (gientager sit Vers):

Min Barm, den svulmer —!

Therese (læser op):

See Graaden rinde! —

Jeannot (sieleglad):

Ah, Masoeur! uden Lige!

Bravo! bravo, min Pige!

(opramsende sine Riim):

„Graad rinde,

Grevinde!"

(Han gientager atter sit Vers):
Min Barm den svulmer! min Graad maa rinde!
(han grunder som før):
Ak! jeg alt har tabt —
Therese, (som har glemt det opgivne Ord):
Riim paa lidt? —
Jeannot (vranten):
Ih javist! (som før): Jeg har tabt —
Therese (læser op af Lexiconnet):
Appetit!

Jeannot (henrykt):
Bedre Riim man ei kunde finde!
(gientager sit Vers):
„Min Barm den svulmer! min Graad maa rinde!
„Ak! jeg reent har tabt al Appetit!"
(Han reiser sig).
Er ei den Begyndelse skiøn?

Therese.
Jo, mig synes den er ret kiøn.
Jeannot.
Hun vist derved vil glæde sig!
Begge.
Hun vil den finde nydelig.
Jeannot (sætter sig igien og grunder):
„Ak, Frue Grevinde! De er en Engel!

„Fra Top til Taa jeg er alt reent caput!"
(til Therese):
Reent caput. (Hun leder i Bogen).

Jeannot (bliver ved):
Amors Pile mig have —
(Han gientager enkelte Ord, kløer sig bag Øret, og seer over paa sin Søster.)

Therese, (som finder et Riim):
„Skudt!"

Jeannot (glad):
Skudt!?
Top, Glut!
(gientagende):
„Hans Pile mig have skudt —"
(han søger om en Tanke).
Lad mig see — ret brav! —
Hvor blev nu Tanken af? —
(skriver atter):
Stolt De kneiser som —

Therese (læser op af Bogen):
„En Bengel!"

Jeannot.
Fy! — „Stolt som Lilljen paa —"

Therese (som har fundet et andet Riim):
Sin Blomsterstengel.

Jeannot (klapper i Hænderne):
Sin Blomsterstengel!
Det er kiønt!
extra=skiønt!
(Han gientager de to sidste Linier):
Amors Pile mig have skudt
De kneiser stolt som Lilljen paa sin Blomsterstengel!
(han springer op.)
Denne Strophe klinger galant!

Therese, (og siden) Jeannot.
Den fra den første Prisen vandt!

Jeannot.
Nu vil jeg læse hvad jeg skrev. —

Sammen:
Therese.
Ja, læs for mig, hvad nys Du skrev.
Jeannot (brystende sig):
Jeg en Poet i Skynding blev!

(Han læser med comisk Pathos):
„Jeg døer af Elskov, skiønne Grevinde!
„husval min sukkende Siel! elsk mig lidt!
„Min Barm, den svulmer! min Graad maa rinde!
„og jeg har tabt al Appetit!
„De, Frue Grevinde, er en Engel!
„Fra Top til Taa jeg er reent caput!

„Amors Pile mig have skudt!

„De kneiser stolt som Lilljen paa sin Blomster-
stengel!"

(henrykt):

Det er herligt! det er smukt!

Jo! af mit Pund jeg høster Frugt!

Hvor harmoniskt! hvor fiint og hvor blødt!

Mit Digterkald er med mig født!

(Han opramser alle sine Riim):

„Grevinde — Graad rinde —

„Elsk mig lidt — Appetit

„Er en Engel — Blomsterstengel!"

O, det er herligt! extra-smukt!

Jo! af mit Pund jeg høster Frugt!

Hvor harmoniskt! hvor fiint og hvor blødt!

Mit Digterkald er med mig født!

Jeannot. Troe mig: Grevinden vil blive henrykt, fortryllet! — Jeg havde dog rigtig aldrig troet mig istand til at fabriquere saadanne nydelige Ting. Man siger, at Kierlighed skiller Folk ved Forstanden — og jeg, jeg finder tvertimod, at den giver Folk Forstand.

Therese. Lad nu Versemageriet fare, Broder, og lad os tale alvorligt. Veed Du, at Farbroder er reist bort i Morges ganske tidlig?

Jeannot. Ah, min Gud! hvad Prosa forekommer mig flau og plat, nu da jeg er kommen i Vane med at tale paa Vers! — Ih nu, er Onkel reist, saa kommer han vel tilbage igien.

Therese. Jeg nægter ikke, det ængster mig lidt. Han har paa nogle Dage seet saa mørk ud.

Jeannot. Det er noget Du ikke forstaaer Dig paa. Du har ikke studeret Lavater, mit Barn! Tvertimod, inden han reisde, har han ladet mig sige, at jeg skulde more mig godt. I hans Fraværelse har han paalagt mig, at agere Vert ved Ballet. Du skal see, hvorledes jeg skal giøre Honneurerne. Jeg skal faae Folk til at tale om mig, det tør jeg love for!

Baron Lucival (udenfor): Er det Dag hos Hr. Marquien? —

Therese. O, min Gud! der er den naragtige Baron!

Jeannot. Naragtig! naragtig! det er let sagt. Kalde ham naragtig, fordi det er en galant Person! — Paa den Maade er jeg da nok ogsaa en Nar, hvad? — Du gaaer Din Vei, Therese?

Therese. Ja, Broder! jeg holder slet ikke af de galante Personer! (Hun gaaer.)

Jeannot (seer efter hende): Det er en underlig Pige!

Femte Scene.

Baron Lucival. Jeannot.

Baronen. God Morgen, kiere Marquis! De ønsker at tale med mig, og strax har De mig her. Jeg har været hos Deres Debitor.

Jeannot. Naa, har han betalt?

Baronen. Hvad andet? For en Ulykke! det skulde vi nok lære Karlen!

Jeannot. Saa han har betalt Dem de to hundrede Louisdorer han skyldte mig?

Baronen. Hver Skilling!

Jeannot. Og dem bringer De mig nu?

Baronen. Nei — dem bringer jeg Dem ikke. Nu er det mig, som skylder Dem disse Penge.

Jeannot. Men — for Fanden! jeg trængde just selv til dem.

Baronen. Jeg haaber, at De er fuldkommen rolig hvad den Ting angaaer. Sagde

jeg dem ikke nok, at De skulde faae Deres Penge? — Oh, naar jeg tager mig af en Sag, saa er den i gode Hænder!

Jeannot (sagte): Ja, i saa gode, at den bliver der til evig Tiid!

Baronen. O, vend Dem engang om! — De har der en Kiole, som klæder Dem charmant — charmant, paa min Ære! Jeg har præcis Mage til den, præcis!

Jeannot. Nei virkelig? Og jeg har een, som er accurat Mage til Deres.

Baronen. Det er ikke saa underligt: vi har een og samme Skrædder. Veed De vel, at efterat jeg har skaffet Dem ham, er De bleven et ganske andet Menneske?

Jeannot. Men han er dog vel dyr, Deres gode Hr. Skrædder! Mig synes ordentlig, han lader mig betale alting dobbelt.

Baronen. Jeg har saadant et inderligt Venskab for Dem! —: aldrig saasnart har De ladet Dem sye et Stykke, forend jeg paa Timen bestiller Mage til det! — Har De ikke mærket det, søde Ven?

Jeannot. Jo, nu husker jeg det.

Baronen. Men lad os nu tale om Grevinden.

Jeannot. Ja, lad os det! O, min Ven, jeg tilbeder hende! Men, min Gud! hvad det ogsaa er for et deiligt Fruentimmer! Og saa hendes forunderlige — hvad skal jeg nu kalde det? — Naivetet! —

Baronen. Rigtig! det er det just! — Naivetet — et Slags underlig — Uskyldighed!

Jeannot. Faaer jeg hende ikke til Kone inden 24 Timer ere omme, saa er jeg et Dødsens Menneske! Imellem os, saa har jeg ellers nylig skrevet hende et lille Kierlighedsbrev til, som nok vil giøre en Pokkers Rumstering i hendes Hierte. Her er det; — sig mig saa Deres Tanker om det; — men ret oprigtigt. (Han flyer ham sine Vers).

Baronen. Oprigtigt — det veed De jo nok. (efterat han har læst): O, deiligt! — admirabelt! — til Fuldkommenhed!

Jeannot. Nei, ret Alvor: er det rigtig smukt?

Baronen. Meget smukt! uudsigelig smukt! altfor smukt! — Dette: „elsk mig lidt — og „tabt al Appetit!" — og saa til Slutning: „den Engel, der kneiser stolt som Lillien paa sin Blomsterstengel" — det er nu saa nyt — saa smagfuldt — det er ganske guddomme-

ligt! — Dette „Hierte, som er skudt" — og De selv, som er „fra Top til Taa caput—" det vil jeg nu ikke engang tale om! — men det er saa sublim - naiv - barokt — en sand moderne Blanding af det ganske Høie — og det aldeles Lave — oh! det fattedes ikke andet, for at være et perfekt Mesterstykke, end at det var skrevet i Sonnetformen.

Jeannot (nikkende selvtilfreds): Det kommer — det kommer — en anden Gang! Og hvad mener De vel? jeg har slet ikke speculeret paa det: det kom altsammen af sig selv, ligesom Goddag og Farvel!

Baronen. Veed De, hvoraf det kommer? —

Jeannot. Naa?

Baronen. De har megen Vittighed — De er et Genie!

Jeannot. Ja, et ganske godt Hoved har jeg rigtig nok; og havde jeg paa det samme studeret —!

Baronen. Studeringer! Bah! hvad nytte de til?

Duet.

Baronen.

Studering let undværes!
den giør ei Manden Værd.
Den Matador, som æres,
er derfor ei meest lærd.
Fortuna bør man hylde:
den, som er rig, er Alt;
hans Vink vil Hver opfylde,
var det end nok saa galt!

Baronen (først ene, siden med) Jeannot.

Naar man har Penge, man
ei trænger til Forstand.

Jeannot.

Men nu Geographien? —

Baronen (haanlig):

Til intet duer den;
i Skolen kasted vi den
blandt gamle Skroller hen!

(I en belærende Tone):

Hvis fra Syden til Norden
De vil giøre en Fart,
aabn blot Guldbørsen snart,
saa gaaer det rundt om Jorden;
strax Posten er parat!

Begge.
Det er en herlig Orden;
strax Posten er parat!
man kiører Dag og Nat!

Baronen (gientager sin Forelæsning):
Studering let undværes o. s. v.

Jeannot (repeterer deraf hvad han mindes, indtil Begge atter bryde ud):
Naar man har Penge, man
ei trænger til Forstand!

Jeannot.
Man raaded mig at lære
saa en Smule Latin.

Baronen (leende):
Hvad! Latin!?

Jeannot (bekræftende):
Just Latin!

Baronen (som før):
Det kan De før undvære,
end Kierlighed og Viin!
Det Sprog er reent af Moden;
det tales ei paa Kloden;
det klinger flaut og plat!

Begge.

Det tales ei paa Kloden!
det har man sagt Godnat!

Baronen.

Man, min Ven, kan til Intet trænge,
naar blot man er galant;
alting kan faaes for Penge;
og den bedste Præceptor er Guld og Contant!
Viid: Penge er en Lærer,
som Hvermand agter, ærer;
for hvem Respect man bærer;
og, naar man eier Guld,
af Folk, som er En huld,
man finder Verden fuld.

Jeannot (eftertænksom):
Man altsaa Penge ærer? —

Baronen.

Ja! naar man eier Guld! o. s. v.

Begge.

Kom an! Studering paa Knagen vi hænge!
Lad Tosser tiene det daglige Brød!
Vi vil nyde i Glædernes Skiød
hver en Vellyst, som faaes for Penge!
Vi dele Formue og Rang

i hver en Glæde, hver en Gammen!
og stedse vil vi synge sammen:
Hil Venskabs Pagt — og Ducaternes Klang!

Siette Scene.

De Forrige. Therese.

Therese (løbende): Broder! Broder! Her er et Brev med Udskrivt til Dig. Det kommer fra Auvergne — jeg kiendte strax Haanden — det er fra Colin, vor gode Ven Colin! —

Jeannot. Det er godt, det er godt; jeg skal nok læse det.

Therese. Hvorfor vil Du opsætte det? Jeg længes efter at høre hvordan han lever.

Jeannot. Siden han skriver, befinder han sig jo vel.

Baronen. Min Frøken! jeg har den Ære at giøre Dem min ærbødigste Compliment.

Therese (efterat have neiet dybt for ham): Jeg beder Dig, Broder: læs dog Brevet!

Baronen. Jeg forener mine Bønner med Frøkenens.

Jeannot (læser Brevet): „Min kiere Jeannot" — Gud! hvad han skriver miserabelt

—„Dette er det fierde Brev, jeg skriver Dig til, „uden at faae Svar fra Dig. Skulde Du have „glemt mig? Jeg for min Deel tænker stedse paa „min Barndoms Ven, og jeg kan ikke tiltroe Dig „den Utaknemmelighed —" — Bevare's! ikke mindste Smule Orthographie! Man kan ikke engang læse det. Nei, jeg kan ikke døie mere deraf! (Han krøller Brevet sammen, og putter det i Lommen.)

Baronen. He! he! Stilen fra Auvergne forekommer mig tilforladelig heller ikke saa ganske academisk!

Therese (seer stivt paa ham): Det er muligt. Pyntelig er den ikke, men den er ærlig, og det, troer jeg, er ligesaameget værd.

Baronen. Ah, ypperligt svaret! De er høist indtagende! — Men De ere nu beskiæftigede med huuslige Affairer, og jeg frygter at være til Uleilighed. Jeg gaaer op til Grevinden; — derfra springer jeg hen, og seer om vore Baldragter til i Aften ere overeenstemmende med Kunstens og Modens Grundregler — og siden, min Bedste, siden har De ganske over mig at befale.

Jeannot. Vi sees jo siden? ikke?

Baronen. Ja, til Middag ganske upaatvivlelig! — Hvad Tiid spiser De?

Jeannot. Som sædvanligt.

Baronen. Godt! jeg skal ikke glemme det. (Vil gaae).

Jeannot. Min Ven, siden De just besøger Grevinden, kunde De med det Samme levere hende mit Madrigal.

Baronen. Hiertelig gierne, kiereste Ven! Bravo, det er just som det skal være: her er jeg paa eengang Ambassadeur fra Cupido og Sendebud fra Apollo! — Min Frøken, Deres underdanigste Slave! (han hopper ud).

Syvende Scene.

Jeannot. Therese.

Jeannot. Hørde Du det? —: Apollo! Det er mig.

Therese. Naa, Broder? —

Jeannot. Veed Du vel, at det var underligt af Dig, at ville have mig til at læse det Brev i Andres Paahør!

Therese. Hvordan! Skammer Du Dig virkelig ved — ? — Stakkels Colin! han har skrevet Dig tre Breve til, og ikke engang faaet Svar!

Jeannot. Hvad vil Du vel have? Saa meget som jeg altiid har at bestille —!

Therese. Og hans lille Søster Colette — hende, som Du før holdt saameget af!

Jeannot. Ah! tael ikke mere til mig om mine Børnelege!

Therese. Du havde svoret hende en evig Kierlighed! —

Jeannot. Ja, men der har meget forandret sig siden den Tiid. — Dengang vare vi Ligemænd. Nu eie vi en glimrende Formue —

Therese. O, lad os ikke være saa stolte af den! Hvor kommer den fra? Fra en Farbroder, som vi ikke engang vidsde var til, og som, da han ingen Børn eller andre Arvinger havde, en Dag pludselig falder paa, at sende Bud efter os, for at lade os leve høit med af alle de mange Penge, han havde skrabet sammen. Vi kom hertil i temmelig maadelige Omstændigheder: har Du kanskee allerede glemt det, Broder?

Jeannot. Det er noget, jeg ikke mere husker; alt hvad jeg veed, det er at vi nu ere rige. Enhver bør jo dog holde over sin Rang og Stand — man maa være Philosoph, Masoeur! — Desuden veed Du jo nok, at jeg tilbeder Grevinden.

Therese. Den Kierlighed er hastig kommen over Dig! Hvem er hun, denne Grevinde,

som er kommen og har leiet Værelser herovenpaa? Vi kiende hende jo neppe engang af Navn. Hun er Enke — Gud veed efter hvem! — og hun kommer — Gud veed, hvorfra! Hun har giennemreist Engelland, Tydskland, Italien: troer Du, hun nu bliver i Frankrige? Veed Du hvad, Broder? jeg har rigtig aldrig nogen god Tro til de Damer, der streiffe saameget omkring!

Jeannot. Bie kun! jeg skal nok holde hende fast.

Therese. Men nu lover Du mig at svare Colin paa hans Brev?

Jeannot. I Morgen — i Morgen — vi vil see ad!

Therese. I Morgen først! hvorfor ikke i Dag? O! hvor mit Hierte er forskielligt fra Dit!

Jeannot. Det kommer af, at Du er romansk. Jeg vædder paa, at Du endnu elsker denne Colin?

Therese. Om jeg elsker ham! O Jeannot! kan Du spørge derom?

Romance

1.

Trods Guldets Glands og Riigdoms Hæder,
trods Glimmer, Pragt og adlet Navn,
mit Hierte mindes dog med Savn
vor hulde Barndoms svundne Glæder!
Tanken flyver til Hiemmet hen:
Dag og Nat jeg mindes vor Ven!

2.

Naar paa et Bal jeg skal fremtræde,
mig følger min Tungsindighed;
jeg i en Krog mig sætter ned,
og kunde ret af Hiertet græde!
Man mig fører til Dandsen hen —
men, af nei! det er ei min Ven!

3.

Forleden Nat i fredsom Hvile
jeg havde en lykfalig Drøm:
jeg saae Colin saa tro, saa øm,
ret som en Engel til mig smile! —
Glad jeg vaagned, og tænk Dig, end
vaagen drømde jeg om vor Ven!

Attende Scene.

Jeannot. Therese. Grevinde Dorlange.

Jeannot. Ah, Frue Grevinde! —

Grevinden. God Morgen, Hr. Marquis! — God Morgen, gode Therese! — ah, hvad hun i Dag er smuk, den lille Engel!

Jeannot. Frue Grevinde! — hun er i Dag — som De er alle Dage — og Aftener med!

Grevinden. Ah, Marquis! De er da saa galant — men apropos: jeg har faaet Deres Vers — de ere allerkiereste!

Jeannot. Det maae de endelig være. —

Grevinden. Saa?

Jeannot. Ja, — det er jo Dem, som har indskudt Poeten dem.

Grevinden. Nu igien? — I Sandhed! De bliver ogsaa altfor elskværdig. (hun giver ham smilende et lille Smæk med sin Vifte). Tie stille! Jeg forbyder Dem at være saa vittig!

Jeannot (kysser hende paa Haanden). O, Deres Naade! —

Grevinden. Lad os nu tale om vort Bal i Aften: Vi høre jo til een Quadrille, troer jeg?

Jeannot. Ja, Deres Naade! til den Basquiske Quadrille — god ærlig Bondedands!

Grevinden. Bondedands? Deri vil De være allerkiereste. Men vor Terzet! har De lært den?

Jeannot. Det troer jeg! og jeg skal synge den saaledes, at ingen skal kunne kiende den igien.

Grevinden. Siden vi ere her alle tre samlede, burde vi prøve den.

Jeannot. Ja, det troer jeg kunde ikke være saa ueffent.

Grevinden. Ikke for min Skyld — langtfra! — men Deres gode Søster — hun har saa liden Dristighed —

Therese. Forskaan mig, Frue Grevinde —

Jeannot. Naa, vil Du nu bare synge! Pas paa! det er Dig, som begynder.

Terzet.

Therese (med simpelt Foredrag):
Hver Nattergal hilser med kielne Toner
Natten, hiin Ynder af Kierligheds Sang,

mens Hyrden under Bøgens hvalte Kroner
indtager Ekko selv ved sin Sangs Trylleklang;
melodisk er hans Klage;
den Hiertet maa behage,
den glemmes aldrig meer, hvor den høres een Gang!

Grevinden og Jeannot,
(som copierer hende):

Bravo! skiønt uden Maade!

Grevinden (i en beskyttende Tone):

Dog, kiere Barn, jeg vil Dem raade:
mindre Simpelhed, meer Maneer!

Jeannot (copierende):

Mindre Simpelhed, meer Maneer!

Grevinden (som før):

Nei, min Methode den rigtigste er.

Jeannot (til Therese):

Grevindens Mode den rigtigste er.

Grevinden (først ene med megen Kunst, og siden med) Jeannot, (som copierer hende i Foredrag.)

Hver Nattergal o. s. v. (som Therese før.)

Therese (klappende):

Bravo! skiønt uden Maade!
dog vil jeg raade Deres Naade:
mindre Kunst og meer Simpelhed.
Jeg efterligner Dem med saare liden Møie,

thi disse Sving op i det Høie
ere Smaating, som Hvermand veed!

Grevinden (forundret):
Hvad! disse Sving op i det Høie —?

Therese (afbryder hende):
Ere Smaating, som Hvermand veed!
Hør nu til
hvis De vil!
(Hun synger med mange moderne Manerer):
Hver Nattergal o. s. v. (som før, dog iagttager hun paa visse Stæder Leilighed til at efterabe Jeannot.)

Grevinden og Jeannot.
Den Sang er den nyeste Mode!
det er just den rette Methode!
Hver Tone klang
som Fuglesang!

Jeannot.
Alle tre vil vi prøve engang!

Therese og Grevinden (kappes i at giøre Roulader, medens Jeannot gientager Sætningen)
Hver Nattergal o. s. v.
(Hvorpaa de slutte Prøven med en trestemmig glimrende Cadence.)

Grevinden, Jeannot og Therese.
Det er just den rette Methode!
den Sang er den nyeste Mode!

Niende Scene.

De Forrige. Blaise,

(som trænger sig ind uagtet adskillige Tieneres Modstand.)

Blaise (i Døren):

Jeg siger Jer: jeg spørger Jer ikke om Forlov til at komme ind! Jeg skal absolut tale med ham!

Lafleur. Uforskammede Bengel!

Blaise. Kom mig ikke for nær, det raader jeg Jer! Den Første, som rører mig, faaer strax en imellem Øinene!

Jeannot. Hvad betyder al den Støi derhenne?

Therese. Ih, troer jeg ikke det er den stakkels Blaise!

Blaise. Javist er det mig, Jomfrue Therese. Kors bevare mig naadeligen vel! hvad Hun er bleven rar! Jeg havde neppe kiendt H[illegible] igien, undtagen paa Tonen af Hen[illegible]røst, som

da endelig altiid har klinget saa lifligt, kan jeg troe!

Jeannot. Hvad vil den Karl her?!

Therese. Hvordan gaaer det til, at Du er kommen til Paris, Blaise?

Blaise. Hvordan det gaaer til? Ih, saadan som det gaaer til, at en Tieneſtekarl følger med ſin Huusbonde.

Therese. Hvordan? Din Herre—?

Jeannot. Colin ſkulde være her?

Blaise. Ja, Bitterknø er han det, lyslevende, og hans Søſter, Jomfrue Colette, med!

Jeannot. Colette?!

Grevinden (leende): En Jomfrue Colette?!

Blaise. Jeg kom agende hertil i Gaar Aftes, i vores ſmukke perlefarvede Kariol, og nu kommer jeg fra min Huusbonde og vor Jomfrue, for at ønſke Dem begge to en god Dag, og lade Dem vide, at om et lille Kiende ſkal De have den Ære at ſee os.

Therese. O, hvor jeg er glad!

Grevinden. Hvem er denne — Colin? Ventelig een af Deres Forpagtere?

Jeannot. Ja — ja, Deres Naade! Jeg ſkal nu fortælle Dem hele Sagen.

Blaise. Jeg længes ret efter at see Monsieur Jeannot. Folk vilde paastaae, at jeg ikke skulde kunne kiende ham igien; men luur mig! Jeg er ikke saa dum af mig!

Therese. Der staaer han jo midt for Dine Øine.

Blaise. Den der? — Det er aldrig muligt!

Jeannot. Ah, hold Din Mund, Dosmer!

Blaise. Nei, hør engang: han kiendte mig paa Timen.

Grevinden. Den Klods morer mig!

Therese. Tænker Colin bestandig paa mig?

Blaise. Om han tænker paa Hende, Jomfrue Therese? O, min Gud! han taler ikke om andet end Hende fra den lyse Morgen til den mørke Nat.

Jeannot. Faaer den Sladder da aldrig Ende! — Siig til Din Herre, at jeg beder ham vente mig her — at hans Ankomst volder mig en Fornøielse — at jeg er henrykt, som ude af mig selv — (sagte): Nei, nu holder jeg det ikke længer ud! — (til Grevinden): Behager De, skiønne Dame, saa vil vi see en Smule efter Tilberedelserne til Festen.

Therese. Jeg bliver her, jeg!

Jeannot. Nei, kom med, Masøeur; jeg har noget at sige Dig. Du kan jo altiid faae Tiid nok til at tale med den lange Klodbrian.

Therese. Lad Tiden ikke falde Dig lang, kiere Blaise; jeg kommer strax igien. (Hun gaaer med Jeannot og Grevinden.)

Tiende Scene.

Blaise (allene.)

„Den lange Klodbrian," sagde han. Mon det er af de parisiske Høfligheder? Naar jeg ret tænker mig om, kunde jeg næsten fristes til at troe, at de har just ikke taget saa overmaade galant imod mig; de bød mig ikke engang saameget som en Taar og en Bid for Tanden. Hiemme hos vores har de en anden Skik. Naar der kommer nogen af Ens Bekiendtere og gode Venner, saa disker man op for ham Alt hvad Kiøkken og Kielder formaaer. Man sætter sig til Bords, og naar man har siddet der syv lange og syv brede, og spiist og drukket sig mæt, saa staaer man op igien — dersom man kan! Saadan gaaer det til hos os; men i dette Paris, troer jeg, Folk spiser slet ikke. Klokken er vist paa Slaget fire,

og endnu taler ingen Moders Siel om at faae sig lidt Mad; og jeg — jeg har dog fastet lige siden Middag.

Ellevte Scene.

Colette. Colin. Blaise.

Colette. Endelig ere vi her da! det kostede Umage nok at hitte. — Min Gud, hvilken Allarm — hvilken Rumlen paa de Gader! Det suser mig endnu for Ørene!

Colin. Du er et Barn, Colette!

Colette. Og alle de næsvise Herrer, der kiggede mig lige ind i Øinene — nei, jeg holder slet ikke af Paris.

Blaise (hilsende): Huusbond! — Jomfrue! —

Colin. Ah, er Du der, Blaise? Hvad Nyt? Man tog dog vel imod Dig? ikke?

Blaise. Aa, nok saa galant! Først, da jeg kom, var der fire lange Lømler af Tienere — og de bankede mig.

Colin. Hvad!

Blaise. Men jeg blev dem intet skyldig: det gik Dask for Dask!

Colin. Har Du seet Therese?

Blaise. Aa ja, Huusbond; hun er bestandig saa smuk som en Gudsengel, og saa høflig og saa artig, at det er en Lyst.

Colette. Men Jeannot? — han blev vist glad?

Blaise. Det troer jeg! Dengang jeg sagde ham, at Jomfruen og Huusbond kom — saa løb han sin Vei.

Colin. Snak! Du veed ikke, hvad Du siger. Gaae og lad ham vide, at vi ere her.

Colette. Ja, giør det, Blaise; skynd Dig!

Blaise. Jeg løber! og derpaa anstiller jeg en lille Visitats i Kiøkkenet og Spisekammeret, for jeg vil være en Skielm, om jeg ikke er ganske flau og benauet! (han løber ud.)

Tolvte Scene.

Colette. Colin.

Colette. See bare, Colin, hvilken Pragt og Herlighed allevegne! (hun bliver Paaklædnings-Speilet vaer.) Min Gud, hvilket deiligt Speil! I det kan man besee sig fra Top til Taa.

Colin. Der har vi Fruentimmeret!

Colette. Hvor alle disse pene Ting maae have kostet mange Penge! Jeg er vis paa, at for det, Møblerne allene har kostet i denne Stue, kunde man kiøbe et heelt Huus hiemme hos vores. Men, Broder, hvor de vil blive glade over at see os igien!

Colin. Da har jeg dog skrevet Jeannot tre Breve til, og ikke faaet Svar paa noget af dem.

Colette. Ih, saa har han ikke faaet dem. Dette Paris — det er saadan en stor By: Alting forkommer her. Jeannot er jo saa god, saa ligefrem, og holder saameget af os. Husker Du den Morgen de reisde fra Issoire? „Jomfrue Colette," sagde han til mig med Taarer i Øinene: „jeg reiser, men jeg skal vist ikke glemme Dem for de smukke Damer inde i Paris. Næste Aar kommer jeg her hiem igien for at holde Bryllup med Dem." — Ak! han kom ikke!

Colin. Og den stakkels Therese! Husker Du hvor bedrøvet hun var? Jeg fulgde Vognen med Øinene, saalænge jeg kunde see et Glimt af den. Da de vare komne allerøverst op paa Bakken, strakde hun sine Arme ud imod mig, som for at sige mig det sidste Levvel! — Det er un-

derligt, Colette: jeg faaer hende nu at see igien, og alligevel græder jeg som i det Øieblik vi skiltes ad.

Colette. Det kommer af, Broder, at man kan græde ligesaavel af Glæde som af Sorg. Men der troer jeg, at jeg hører dem!

Trettende Scene.

Colette. Therese. Jeannot. Colin.

Colin (iler Jeannot imøde.) O, kiere Jeannot! saa er Du da der! —

Jeannot. Min Ven, jeg er henrykt over —

Therese (kysser Colette.) Min kiere gode Colette! seer jeg Dig da endelig engang igien?

Colin (til Jeannot): Hvor det glæder mig at finde Dig! Det er saa lang Tiid siden vi talde sammen. — Er det Dig, Therese?

Therese. Ja, Therese, Din uforanderlige Veninde! — Men Du svarer mig ikke, Colette?

Colette (neier.) Jomfrue —

Therese. Jomfrue? til mig! Hvorfor kalder Du mig ikke Therese?

Colette. Min Gud! det tør jeg ikke. — God Dag, Monsieur Jeannot!

Jeannot. God Dag, min kiere Colette.

Colette (sagte): O, hvad han er hæslig i den Stads og med det Væsen!

Jeannot. Det er i Sandhed meget artigt af Jer, at komme og overraske os saaledes.

Colin. Men Du maa jo have faaet mit sidste Brev, hvori jeg lod Dig vide —

Jeannot. Ah! javist, ja — men, saa maa jeg ikke have læst det ret. Du kommer ventelig her til Paris, for at søge om et Embede? Jeg kan sige Dig forud: de ere vanskelige at overkomme! Der er saadan en Vrimmel af Sollicitanter — det er utroligt!

Colin. Jeg søge et Embede? nei, langt fra! Jeg kommer her for at faae nogle Capitaler udbetalte. Men veed Du det da ikke? Over i et halvt Aar har jeg jo drevet en lille Fabrik; jeg har ogsaa arvet nogle Penge; det gaaer mig godt, og jeg har, Gud skee Tak, intet at søge om hos nogen!

Jeannot. Saa gratulerer jeg Dig, thi her — her tænker man kun paa sig selv.

Colette. Vi har sagtens ikke saadant kostbart Bohave og saadanne prægtige Klæder og Stads som De her — men derfor staae vi os dog alligevel ret godt.

Colin. Tie dog stille, Barn! — Nei, riig er jeg ikke, men jeg er en agtet Mand i mit Fag. Jeg har god Credit, en Samvittighed, som intet bebreider mig — og med de to Ting er man aldrig fattig.

Therese. O, Colin! hvor det glæder mig at høre Dig tale saaledes! Men fortæl os dog noget Nyt hiemme fra Issoire. Hvorledes leve vore Venner og Slægtninger?

Colin. De ere just ikke allesammen lykkelige.

Colette. De sige, at I skrive dem aldrig til.

Colin. Især har Din gamle Farbroder Vagtmesteren været i Forlegenhed. Den stakkels Mand er sygelig; han har skrevet Dig til, men Du har ikke faaet hans Breve.

Jeannot. Nei, jeg mindes det ikke.

Colin. Vær Du kun rolig! nu har han ikke mere at klage over. Jeg har paa Dine Vegne flyet ham Penge; jeg sagde, at Du havde sendt mig dem til ham. Det fortryder Du dog ikke paa, vel?

Jeannot. Nei, det var just skiønt — det var desuden ogsaa min Hensigt — oh, jeg skal betale Dig dem tilbage.

Colin. Du veed, hvordan Landsbyfolk ere: man beskyldte Dig allerede for Hovmod og Haardhed, og det giorde mig endt. Jeg gav den gamle Mand den Bagatel i Dit Navn, og nu elskes og velsignes Du af Alle.

Therese. O! det er dog bestandig Colins Hierte!

Jeannot. Men hvad tænke mine Folk dog paa! (han kalder): Jasmin! Lafleur! Larose! — det er mine Tienere. — Skal vi da ikke til Taffels i Dag?

Larose (kommer). Naadige Hr. Marquis! der bliver strax serveret. (gaaer ud igien).

Jeannot (til Colin): Ja, Du har da spiist?

Colette. Ih, min Gud, nei tvertimod! vi har ikke spiist.

Colin. Vi komme ganske ligefrem, og bede os selv til Bords her hos Dig.

Jeannot. Jeg meende kun, at — paa denne Tiid pleie I Landsbyfolk snarere at spise til Aften.

Colette. Ja, men vi veed ogsaa lidt Besked om hvad der er Skik og Maneer i Paris.

Jeannot (sagte): Hvordan skal jeg bære mig ad med Grevinden! Den lille Colette der —

(høit): Jeg kan sige Dig, jeg har af de allerfornemste Standspersoner til Bords hos mig.

Colin. Det er mig det Samme: derfor spiser jeg lige gierne med dem.

Therese. Hvor Du er indtagende, min lille Colette!

Jeannot. Nu — nu vel da! Saa — saa spise vi da sammen!

Colin (stiller sig imellem Jeannot og Therese, og bliver der under hele Finalen). O Gud! hvor jeg er sieleglad over at see Jer igien, mine kiere Venner! Vi maae endnu engang omfavne hinanden! (Jeannot omfavner Colin og Therese Colette).

Final.

Therese. Colette. Jeannot. Colin.

O, hvilken Fryd at see igien
dem, som var' vor Barndom kiere!
Siig, hvilken Skat er værd en Ven?
ingen Riigdom kan større være!
O, hvilken Lyst! hvad salig Lykke!
Kom, i min Favn lad mig Dig trykke!
Min Ven, min Ven
jeg seer igien!

O, glade Barndomsdage,
I paa ny
til os tye!
Vi vil vort Liv hendrage
i Venskabs milde Ly!

Jeannot, (som har istemmet det Foregaaende med en forlegen Mine, afbryder sig selv assides, skottende til Colin og Colette):

Hvad vil de dog i denne By!?

Alle Fire.

(gientage det forrige Thema; Jeannot synes lidt efter lidt at røres ved Colins Ømhed og Thereses Glæde; han bliver gradviis varmere og afbryder sig selv, talende, assides):

O, min Gud! hvilken Forlegenhed! — (efter et Ophold): Den lille Colette! — jeg elskede hende! —

(Fra dette Øieblik synger han med sand Følelse.)

Alle Fire.

Vi Livets Dage
vil froe hendrage,
og dele Alt paa ny
i Venskabs milde Ly!

Fiortende Scene.

De Forrige. Huushovmesteren. Larose. Jasmin. Lafleur; (lidt efter) Baron Lucival og Grevinde Dorlange.

Huushovmesteren (og siden de tre Tienere).
Alt Taflet er serveert.

Jeannot (atter med mislykket Fornemhed):
Ah, skiønt! det er mig kiert.
(Betienterne gaae ud.)

Baronen (kommer med Grevinden).
Man Maden alt serverer;
kom til Taffels, Moncher!

Grevinden (til Jeannot):
At De vil tøve her
jeg ei Dem pardonnerer.

Sammen:
Jeannot (siden Alle).
Velan! til Bords vi os begive!
Baronen.
Javist! lad Suppen kold ei blive!

Alle (ville gaae, men Baronen standser Jeannot, i det han giennem sine Briller haanligen betragter Colin og Colette):
Først et Ord! — Hør, Moncher:
hvad vil de Bønder her?

Jeannot (forlegen):
De — fra Provindsen er. —

Baronen og Grevinden (leende):
Man det paa Væsnet seer! —
De til Moerskab for os
har indbudet det Tros?
(De betragte dem begge med haanlig Latter).

Colin (til Therese pegende paa Baronen):
Hvem er den Cavaleer?

Colette.
Og Fruen der, som leer?

Therese (forlegen):
De vore Venner er.

Sammen:

(affides):
Jeg giætter alt, desværre,
de tiene skal til Nar!

Jeannot (affides):
Jo længere jo værre!
O, gid de borte var'!

Colin og Colette (betragtende Grevinden og Baronen):
Betragt den Stads de bære!
det rige Folk maa være,
som Tønder Guld vist har!

Grevinden og Baronen (leende):
O, Himmel! de Figurer

Sammen:

er' jo Carricaturer!
Ha! ret et yndigt Par!

Jeannot (sagte til Grevinden og Baronen):
O, hav den Godhed: spar
det stakkels Landsbypar!

Colin og Colette (afsides):
Hvad! vi til Bords skal gaae
med Folk saa høit paa Straa!
See, {Søster! / Broder!} den Stads de har paa!

Baronen.

Lad Suppen kold ei blive!

Alle.

Til Bords vi os begive!
Det er paa Tiid at gaae;
Vi ikke tøve maae!
Høit skal Glassenes Lyd
forkynde Lagets Fryd!
Det er paa Tiid at gaae!
ei Suppen kiølnes maa!

(Tienerne aabne Fløidørene, og Alle gaae ud).

Musikalsk Mellemact,

(som spilles i Orchestret).

Anden Act.

Samme Decoration.

Første Scene.

Blaise (allene, kommer ind af den Dør, som er paa høire Side af Skuepladsen).
Aa! hvilken hundsk By! Aa, hvilket hundsk Huus, havde jeg nær sagt! Har man i Verden seet Mage? —: de Slyngler af Tienere holder sig ordentlig for gode til at lade mig æde til Middag med dem!

Vise.

I.

De mig ei en Mundfuld vilde unde,
naar jeg ei vil gnave Been!
de sige mig reentud, de Hunde,
jeg er dem altfor gemeen!
Jeg troer de Knægte er' besatte!
o, gid jeg blot dem havde fat!

Det er sex lumpne Abekatte! —
Er jeg ei deres Kammerat!

2.

(Han lytter ved den Dør, hvorfra han kom).
Hør, hvor hist i Kiøkkenet de fniser!
over mig vist ud det gaaer.
(pegende til Salen):
Paa begge Sider her man spiser:
dobbelt Appetit jeg faaer!
Ah, Lugten gaaer forbi min Næse!
men al den rare lækkre Mad,
den fylder ei Din Mave, Blaise!
Jeg døer af Sult i denne Stad!

Anden Scene.

Blaise. Colin. Colette.

Colin. Det var høi Tiid, at jeg gik! Jeg kunde ikke længer holde det ud!

Colette. Hvad fattes Dig, Broder?

Colin. Mærkede Du da ikke, at de havde os til Bedste?

Colette. Jeg er selv bange for det.

Colin. Og den Laps, som vilde giøre sig vittig! Over tyve Gange var jeg paa Nippet at

bryde løs, og lære ham, at ingen ustraffet skal fornærme en brav Karl.

Colette. Jeg var saa ilde tilmode, at jeg reisde mig fra Bords, ligesom jeg satte mig der: jeg har slet intet spiist.

Blaise (grædende): Jeg ikke heller, gode Jomfrue!

Colette. Du græder, Blaise? hvad fattes Dig?

Blaise (som før): Jeg har ingen Mad faaet!

Colin. Hvordan! De har intet givet Dig?

Blaise. Nei, ikke en Bid, Huusbond! Tienerpakket fandt mig ikke god nok til at søge Lag med.

Colin. Min arme Knøs! See der — tag disse Penge — gaae tilbage til vort Herberg, og spiis Dig mæt.

Blaise. Det kan jeg kalde en retskaffen Madfader! — Mange Tak, Huusbond! Farvel saalænge, gode Jomfrue! Jeg skal ikke glemme at drikke paa begge Deres Sundhed! (gaaer).

Colin. Giør det, min Ven. Jeg venter kun paa Hr. Jeannot, og saa skal jeg sige ham —

Colette. Der kommer han.

Tredie Scene.

Therese. Colette. Baronen. Colin. Jeannot. Grevinden.

Jeannot. Ah! ere I der, mine Venner? hvorfor stode I saa pludselig fra Taffelet?

Colin. Jeg var ikke paa min rette Hylde.

Grevinden (til Jeannot): Men det Menneske er virkelig langtfra ikke hæsligt. Veed De vel, at han har et vakkert Ansigt — en ret fiøn Figur — og naar han var anderledes klædt, og havde bedre Maniere paa sig —

Baronen (i det han tager Colette ved Haanden): Og Glutten her — hun har ret et lille skielmskt Fiæs — paa min Ære, hun er nydelig!

Colin (tager Baronen ved Armen, saa han kommer til at giøre en Pirouette, i det han snurrer ham om). Og De, Herre, De er vel fortrolig!

Baronen. Vogt sig dog, min Ven!

Colin. Min Ven! jeg troer ikke at være Deres.

Baronen. Han er en Smule brutal.

Therese. Man kan heller ikke nægte, Hr. Baron, at Deres Adfærd er temmelig besynderlig.

Jeannot. Naa, naa, er det nu værd at trættes for en Bagatel?

Grevinden. Det maa man tilgive ham, kiere Baron! Disse Biergboere ere noget vilde, veed De jo nok: det barske Clima smitter af paa Caracteren.

Baronen. Ja, det har jeg ogsaa læst i Naturhistorien.

Colin (til Jeannot, i det han gaaer forbi Baronen): Med Selskabets Tilladelse, jeg vilde gierne sige Dig to Ord.

Jeannot. Siig kun frem, Moncher, siig kun frem; jeg hører.

Colin. Jeg ønsker at tale med Dig under fire Øine.

Baronen (leende): Under fire Øine! Alt saa skal vi gaae vor Vei.

Colin. Som Dem lyster.

Grevinden. Hans Naivetet morer mig ubeskrivelig! Min kiere Baron, saa lad os da forlade dem.

Jeannot. Jeg beder Dem: excuseer ham! Det er et Landsbymenneske, som kommer der hiemme fra Landet, og har ingenting seet.

Grevinden. Nei, forlad mig: man maa efterleve Hr. Colins Ordres. Jeg har just ogsaa noget at besørge inden man samler sig til Ballet.

Jeannot. Ah, Frue Grevinde! jeg forsikkrer Dem paa Ære: jeg er yderst fortvivlet over —

Grevinden. Baron! Deres Arm.

Baronen. Staaer til Tieneste, skiønne Dame! (I det de gaae ud): Har De i Verden seet Mage til de to Carricaturer?

Therese, (medens Jeannot følger Grevinden ud): Lad os to følges ad, kiereste Colette! Jeg har tusinde Ting at spørge Dig om! — om vor Hiemstand, om vore gode Venner, og saamange, mange Ting! —

Colette (til Colin): Broder, siig ham dygtig Besked — ja, men skiænd dog heller ikke altfor slemt paa ham — og for alting: bedrøv ham ikke, det beder jeg Dig om! — Levvel, Jeannot! — (langsommere, i det hun følger ham med Øinene): Levvel, Jeannot! (gaaer med Therese.)

Fierde Scene.

Jeannot. Colin.

Jeannot. Du maa tillade mig at sige Dig, Colin, at Du har ikke mindste Begreb om Sømmelighed og Velanstændighed.

Colin. Jeg har en Byrde paa Hiertet, som jeg maa af med.

Jeannot. Saa skynd Dig da; jeg hører.

Colin. Allerførst vil jeg giøre Dig et Spørgsmaal: er det Jeannot jeg taler med? eller er det Hr. Marquien de la Jeannottiere jeg har den Ære at giøre min Opvartning?

Jeannot. Det var da et underligt Spørgsmaal!—For Pokker! det er mig Du taler med.

Colin. Er Du bleven stolt, fordi Du er bleven riig?

Jeannot. Jeg stolt? Tie stille med saadan Snak! Jeg kiender intet jævnere Menneske end jeg er.

Colin. Det kom mig for, som om Dine fornemme Giæster giorde Nar af os.

Jeannot. Ah! nu veed jeg hvad det er: fordi de loe en Smule af Din Klædedragt, saa har Du strax lagt Dig det paa Hiertet.

Colin. Er min Klædedragt da latterlig?

Jeannot. Jeg vil dog ikke haabe, at Du smigrer Dig med at være paa Moden?

Colin. Gud bevare mig fra at være det som Du!

Jeannot. Snak Du kun! det er noget, som Din Smag kun har Skam af. Alle og Enhver finder mig overmaade smuk, og — reentud sagt: jeg er deri af samme Mening som Alle og Enhver! — Men see selv! betragt! —

Colin. Det ville vi lade fare. Enhver har Lov at klæde sig som ham lyster. Jeg vil i saa Henseende kun giøre Dig en eneste Anmærkning, min kiere Jeannot, og den er: at man er aldrig latterlig med den Dragt man stedse har baaret.

Jeannot. Hør — siig mig engang, min Ven — har Du i Sinde, at tage Dig en Kone?

Colin. Før har jeg tænkt derpaa — men det Forsæt maa jeg nu opgive.

Jeannot. Deri har Du Uret; Du bør træde i mit Fodspoer.

Colin. Saa givter Du Dig da?

Jeannot. Javist, ja! Jeg er ikke bleven giort til Marquis for andet.

Colin. Jeg seer, vi kom hertil i rette Tiid.

Jeannot. Jeg venter bare paa min Onkels Tilbagekomst, for at holde Bryllup. Der' haaber jeg, Du skal være med, Colin — men nei! det vilde dog kanskee giøre Colette en Smule Ondt, for Du husker nok, at i gamle Dage — —

Colin. Ja, men dengang var Du fattig — Du var Bondesøn og Colettes Ligemand. Nu, da Du er rig og har kiøbt Dig Rang og Titler, saa er det ganske naturligt, at Du ikke tænker mere derpaa.

Jeannot. O! jeg tænker bestandig derpaa — og det skal altiid fornøie mig at høre, det gaaer hende godt; — naar jeg elsker, saa er det for Livstiid. Agter Du at blive længe i Paris?

Colin. Jeg reiser herfra det Snareste jeg kan; men vær rolig: inden jeg tager bort, skal Du høre fra mig.

Jeannot. Det vil jeg ogsaa haabe.

Colin (sagte): Jeg er yderst opbragt!

Femte Scene.

De Forrige. Blaise.

Blaise. Huusbond! Huusbond!

Colin. Hvad vil Du mig?

Blaise. Det har Hastværk! det har Hastværk!

Colin. Tael, men skraal ikke.

Blaise. Jeg troer der er Ugler i Mosen. Ligesom jeg satte mig ned henne i Herberget, og skulde have mig lidt Middagsmad, eller rettere sagt Vesperkost, saa kom der en kulsort Mand, som sagde, at jeg maatte lade Maden staae, og strax paa Timen hente Huusbond.

Colin. Det er min Notarius, kan jeg tænke.

Blaise. Ja, det veed jeg ikke; men han venter paa Huusbond derhiemme.

Colin. Det er angaaende en meget fordeelagtig Penge-Omsætning.

Jeannot. Saa forsøm Dig ikke, kiere Ven! forsøm Dig for alting ikke! Fortien Penge: det er Hovedsagen i Alt. Oh, Du veed ikke Alt hvad man kan lære med Penge og for Penge!

Colin (med et skarpt Blik): Nei — men jeg veed, hvad man kan glemme! Levvel! Jeg har den Ære at recommandere mig.

Jeannot. Lev vel, min kiere Colin, lev vel.

Colin. Følg med, Blaise! (gaaer.)

Blaise. Strax, Huusbond! — Nei, der staaer skrevet, at jeg i Dag, ikke skal have Middagsmad førend Aftensmaden er fortæret! Fanden fare i Dromedariussen eller Rotatiussen, som jog mig fra Fadet, just da jeg vilde have det og et Par Stykker endnu til Livs. Farvel, Monsieur Jeannot! (vil gaae.)

Jeannot (leende): Ah, min kiere Blaise! hvad Du har en tung og klodset Gang!

Blaise (tager sig til Maven.) Tung? da er jeg dog let nok i visse Poster. Men, hvad skal man ellers sige til det, Monsieur Jeannot? Det er Landsby-Travet; det hænger bestandig ved — og ha! ha! — hvor avet Han løber om, saa vil det dog heller ikke forgaae Ham! Nei, Ørene — Han forstaaer mig nok? — Ørene stikker altiid frem! Farvel! farvel! (han løber ud.)

Siette Scene.

Jeannot (allene.) Den grove Knold! — Det er ret en god Dreng, den Colin: han tog det altsammen meget bedre op, end jeg havde troet. Det faldt mig suurt nok, at tale til ham om Colette, thi jeg har været forelsket i den Pige —

o, rasende forelsket, som det er Moden at sige her. — Dengang hun traadte herind, saa fik jeg saadan en Hiertebanken — det var en Lykke, at Grevinden var tilstede, thi ellers — Men ingen kan heller nægte mig, at hun er smuk, den søde Glut, med hendes blaae Øine, og hendes rødmosede Kinder, og hendes lille skielmske Viisnæse — Men hvad er nu det, Hr. Marquis de la Jeannottiere? hvad er nu det? Disse Landsby-Tillokkelser maa De smukt slaae i Glemmebogen. — For Fanden, der er hun! Nu er jeg bange for, at Hukommelsen vaagner op igien. — Man maa fatte Mod, og være gravitetisk og spansk!

Syvende Scene.

Colette. Jeannot.

Colette (sagte): Der er han! O, min Gud! jeg ryster som et Æspeløv.

Jeannot. Kom hid, Colette. — Nu? hvordan synes Du om Paris?

Colette. Meget slet. O! hvor jeg vilde kiede mig her, dersom Du — og Therese ikke vare her.

Jeannot. Veed Du vel, mit Barn, at Du er smuk?

Colette. Det behager Herren kun saa at sige.

Jeannot. Paa Ære, det er sandt. Jeg tør vædde, at der ikke i hele Auvergne findes et nydeligere — et piquantere Ansigt end Dit.

Colette (sagte): Det er en forunderlig Maade han taler til mig paa!

Jeannot. Siig mig engang, Colette: har Du mange Kiærester? he?

Colette. Nei, jeg har kun een.

Jeannot (affecteert): Ah! det er en lyksalig Dødelig!

Colette. Ak! det troer jeg ikke.

Jeannot. Da elsker Du ham dog inderligt?

Colette. Ja, det skal jeg svare for: inderligt! ret af Hiertet! — Men, det er en Utaknemmelig jeg elsker. Fordi han er riig, vil han tage sit Hierte fra mig igien. Tilstaae mig dog, at det er meget slet handlet, at tage det igien, man engang har givet bort.

Jeannot (tørt): Nei, kiere Colette! troe aldrig —! (sagte): Jeg veed ikke hvordan det

er: jeg tilbeder Grevinden, og mig synes alligevel, at jeg endnu bestandig elsker Colette.

Colette. O, dersom Hr. Marquien vidsde alle de ømme Ting, min Kiæreste sagde til mig! alle de mange prægtige Løvter han har giort mig!

Jeannot. Hvad sagde han da?

Colette. O Himmel! husker Du det ikke?

Duet.

Colette (med det ømmeste Udtryk):
Hans var hver Glæde, som jeg nød,
og ved hans Sorg min Taare flød!

Jeannot (først afsides):
Ja, hun har Ret!
Jeg mindes det!

Colette.
Han mig saamangen Rose bragde,
og mig som Troskabspant den rakde!

Jeannot (afsides, med stigende Følelse):
Jeg mindes det!
Min var hver Glæde, som hun nød,
og græd jeg, hendes Taare flød!

Colette (rørt):
Ja, Du har Ret!
Jeg mindes det!

Jeannot (vender sig om til hende):
Jeg Dig saamangen Rose bragde,
og den som Troskabspant Dig rakde! —
Colette (med Taarer):
Jeg mindes det!
Begge (med sand Følelse):
I vore elskte Fædredale
vor skyldfri Barndomsalder randt.
Hvor klart for Hierterne sig male
de glade Timer, som forsvandt!
Jeannot, (som lidt efter lidt ganske er bleven Naturens Barn og har glemt al Affectation og Fornemhed, godmodig og hierteglad til Colette):
Colette, hør! o, nyn engang
det, som vi sang i vore Dale!
O, yng for mig en fordums Sang!
Colette (med naivt Foredrag):
Hvor Fløiterne klinge,
faaer Hyrden en Dands!
Alle lystigt svinge
ved Fuldmaanens Glands!
(Hun traller og dandser til.)
Jeannot (stemmende i med):
Fra Alpernes Tinde
jeg kommer til Dig;

dands, søde Hyrdinde,
paa Engen med mig!
(De tralle og dandse begge.)

Begge.

Hvor Fløiterne klinge,
vi faae os en Dands!
og lystigt vi svinge
ved Fuldmaanens Glands!
Kom! faae Dig en Dands!

Colette (dandser ene rundt om Jeannot.)

Jeannot.

Min yndige Pige!
kom, ræk mig Din Arm!
Du ei mig undvige!
hviil tæt ved min Barm! —
Dit Smiil gaaer til Sielen —
(vil favne hende i Dandsen.)

Colette (afværgende det.)

Saa sagte! nei, tys!
Vær ikke saa kielen! —

Jeannot (i det Colette dandsende smutter under hans Arm.)

Jeg stieler et Kys!

Begge.

Hvor Fløiterne klinge
vi faae os en Dands!

og lystigt vi svinge
ved Fuldmaanens Glands!
Kom! faae Dig en Dands!
Du kierlig har givet
Dit Hierte til mig:
jeg vil giennem Livet
kun dandse med Dig!

(De udstøde dandsende Savoyardernes nationale Glædesraab. Grevinden træder ind af Døren i Baggrunden; de bemærke hende ikke, og blive ved at dandse under Slutnings-Ritornellen, som de tralle med, indtil Jeannot med Fyrighed omfavner Colette).

Attende Scene.

Grevinde Dorlange. Jeannot. Colette.

Grevinden (træder imellem og klapper i Hænderne.) Bravo, Hr. Marquis de la Jeannottiere!

Jeannot (sagte): Grevinden! — Aa, gid jeg kunde krybe i et Musehul!

Grevinden. Hvorledes! man venter paa Dem — man søger Dem overalt, og imidlertiid

gaaer De her og dandser med denne lille Bonde-Nymphe!

Colette (afsides): Bonde-Nymphe!

Jeannot. Forlad mig, Frue Grevinde, det var — —

Grevinden. Ah, Hr. Marquis de la Jeannottiere! veed De vel, at det klæder Dem allerkiereste at dandse? — I Sandhe! De har en vis medfødt Grace, en Lethed — De svæver hen ad Gulvet som en Zephir. Hvad kalder De egentlig den nydelige Dands?

Jeannot. Det var, Frue Grevinde, det var — jeg repeterede den Pas de deux jeg i Aften skal have den Ære at dandse med Deres Naade.

Grevinden. Saa De tager Dem den Frihed at repetere med en Anden kort førend De ægter mig? (truende ham med Viften): Ah, Hr. Marquis! Hr. Marquis!

Colette. Hvad siger De, Frue? Jeannot ægter Dem?

Jeannot (afsides): Au! au!

Grevinden. Ja, min Lille! Hr. Marquis de la Jeannottiere ægter mig — mig!

Colette (varm): Det kan han ikke, Frue! det kan han ikke, thi han har lovet mig sin Haand;

og dersom han gifter sig med Dem, saa bedrager han Dem ligesom han har bedraget mig.

Jeannot (sagte): Saa tie dog stille, Colette; Du seer jo nok, at Du lægger mig ud med hende.

Grevinden. Hvad siger De! Har han bedraget Dem? (truende som før): Ah, Hr. Marquis! Hr. Marquis!

Jeannot. Jeg sværger Deres Naade til —

Grevinden. Som jeg mærker, er De jo en Skielmsmester, en stor Skalk!

Colette (ivrig): Ja, Frue, den arrigste Skalk, der kan være til! Tien mig i, ikke at tage ham.

Grevinden. Arme Barn! Hun er moersom, grumme moersom! Hør engang, min Lille: jeg bør ikke dølge det for Hende: Hun er aldeles intet Partie for Hr. Marquis de la Jeannottiere. Han har bedraget hende, og det er ikke smukt, slet ikke smukt. —

Jeannot. Men, naadige Frue —

Grevinden. Stille! — Jeg skal redressere hans Feil, det lover jeg Hende; jeg vil giøre Vel imod Hende. Før sig skikkeligt op — saa skal jeg

sørge for Hende — og see at faae Hende givt med en af mine Domestikker.

Jeannot (heftig): Frue Grevinde! —

Colette (sagte): O, min Gud! hvilken Ydmygelse! — (Hun tørrer sine Øine med Heftighed).

Grevinden (til Jeannot): Ah, min Hr. Marquis, her hielper ingen Exclamationer! (belærende): Det er slet; forstaaer De mig? virkelig meget slet! Man havde nok sagt mig, at De var en Forfører.

Jeannot. Jeg forsikkrer Dem, Frue: jeg har endnu aldrig forført nogen.

Grevinden. Tie stille, og giv mig Deres Arm. Jeg har havt Bud efter min Notarius, og han bier paa os. Behag at følge med.

Jeannot (gaaer hen til Colette): Colette! min kiere Colette! —

Colette (vender sig hurtigt om): Lad Du mig bare være!

Jeannot (gaaer om paa den anden Side): Colette! vær ikke bedrøvet — græd ikke!

Colette (som før): Det har jeg Lov til.

Grevinden (gaaer imellem Colette og Jeannot, og tager hans Haand). Saa kom dog, siger jeg! Det er utroligt at lade mig vente for — hende! — Farvel, mit Barn! vær Hun kun

ganske rolig: jeg skal have Hende i Erindring. — Hun er virkelig ret artig! Hr. Marquien har Smag — (hun smækker ham sagtelig paa Hagen med sin Vifte). Ah, Lovelace den anden! (un gaaer med Jeannot, som ikke vender Øinene fra Colette).

Niende Scene.

Colette (allene). O Gud! o Gud! hvad var det jeg der hørde! Han givter sig med den fæle spodske Grevinde! — Stakkels Colette! hvad skal der nu blive af Dig? O, jeg maa skynde mig herfra, langt, langt bort herfra! Men hvor skal jeg gaae hen? Jeg har neppe Kræfter til at holde mig i Veiret. (Hun græder).

Romance.

1.

Ak! Jeannot mig forlader!
Farvel, hver Livets Lyst!
Nu min Svaghed jeg hader!
kun Taarer er min Trøst!
Ak! hvor finder jeg Lindring

ved Kierligheds Forliis?
Sin Elskov, sin Erindring
man taber i Paris!

2.

Denne ny Elskerinde
han finder nu saa skiøn:
hendes Ømhed vil svinde; —
og jeg er vel saa kiøn!
Som af Alt jeg kan fatte,
kun Rang er her i Priis;
men Dyds og Troskabs Skatte
ei agtes i Paris!

3.

Naar engang mine Dale
jeg skue skal paa ny,
jeg vil trolig afmale
hver Mø den fæle By!
Jeg vil sige: Du høre
mit Raad, hvis Du er viis: —
„lad ei Din Kiærest giøre
en Reise til Paris!" —

Tiende Scene.

Colette. Colin. Blaise.

Colin. Ja, Blaise, efter al Rimelighed bliver jeg endnu i denne Aften Huuseier her i Paris.

Blaise. Hvad for noget! Huusbond vil bosætte sig her i denne sultne By? aa nei, giør ikke det. Her døer man af Sult midt imellem hele Dynger Mad. — Men see der er jo vor Jomfrue — og hun græder!

Colin. Hvad fattes Dig, min kiere Colette?

Colette. Lad os reise hiem igien!

Colin. Hvorfor?

Colette. Lad os reise hiem igien: han givter sig, Broder!

Colin. Arme Søster, jeg vidsde det, men jeg nænde ikke at sige Dig det. Hvor har Du faaet det at vide?

Colette. Af den Dame han skal have.

Colin. Hvem er det?

Colette. Ih, den Grevinde, der spiisde her til Middag, og som altiid havde saameget at hvidske med den underlige Baron, som er saa næs-

viis. Men det er endnu ikke Alt! Vidsde Du alle de ydmygende Ting hun har sagt til mig! —

Colin. Ydmygende Ting? —

Blaise. Har hun været grov mod min Huusbonds Søster? Den spraglede Hex!

Tolette. Hun sagde — o, jeg troer ikke engang jeg kan faae de Ord over min Tunge! — hun sagde, at hun vilde givte mig med en af hendes Domestikker.

Colin. Med en af hendes Domestikker!

Blaise. Vor Jomfrue givt med en Skopudser — Bitterdød! — Hvor er hun henne? —

Colin. Nei, det er for meget! — Lad os gaae herfra.

Blaise. Ja, lad os gaae herfra! Men først — !

Colin. Vi bør ikke blive i et Huus, hvor man forhaaner os.

Blaise. Nei, vi bør ikke blive her!

Ellevte Scene.

De Forrige. Therese.

Therese. Hvor vil Du hen saa hastig, kiere Colin?

Colin. Bort herfra.

Therese. Bort herfra?

Colin. For stedse.

Therese. Bliv dog et Øieblik!

Colin. Det er umuligt!

Therese. Et eneste Øieblik: Therese beder Dig derom! Jeg maa endelig tale med Dig; Du kan dog ikke nægte at høre mig — nei, Colin! det kan Du ikke!

Colin. Blaise! følg min Søster hen i Giæstgivergaarden. — Kiere Colette, trøst Dig! — Den Utaknemmelige er ikke en eneste af Dine Taarer værd.

Colette. Ja, Broder, ja, jeg skal glemme ham — jeg vil jo giøre Alt, hvad jeg kan, for at kunne det, men — jeg maa have Tiid dertil. Jeg har nu elsket ham i sex Aar: jeg kan ikke glemme ham i een Dag!

Blaise. O, Du forbandede Reise! Du forbandede Reise! (gaaer med Colette).

Tolvte Scene.

Therese. Colin.

Colin. Nu ere vi allene, Therese; hvad vil Du mig?

Therese (venlig): Hvad skal den Bortreise til, Du truede mig med?

Colin. Jeg tager tilbage blandt mine Lige — jeg reiser hiem til de Stæder, hvor jeg er vis paa, at min Nærværelse ikke bringer nogen til at skamme sig ved mig. Jeannot giver jo et Bal i Aften?

Therese. Ak ja!

Colin. Der føler jeg nok, at jeg vilde være tilovers.

Therese. O! Colin! det kan Du ingensteds være. (kierlig): Bliv her!

Colin. Jeg skulde blive her? Nei, Therese, jeg er ogsaa stolt: Ydmygelser taaler jeg ikke.

Therese. Hvor kan Du nænne at tale saa haardt til mig, der fra det Dieblik, vi bleve skilte ad, har afviist enhver Beiler forkastet alle Tilbud? Jeg har kun næret eet Ønske, eet Haab: det, snart at see Dig igien! Ja, Colin, jeg elsker Dig bestandig ligesom i forrige Tider — hvad siger jeg? — o, jeg elsker Dig tusinde Gange høiere!

Colin. Kiereste Therese! er det sandt? O ja, ja! Du er bestandig den Samme — bestandig min kiere trofaste Pige! — men det hielper ikke: vi maae dog skilles.

Therese (veemodig): Du siger mig Nei!

Colin. Det bør jeg.

Therese (brister i Graad): Saa gaae da! Du har aldrig elsket mig!

Colin. Jeg ikke elsket Dig, Therese? Jeg vilde give mit Liv for Dig! døm da hvad det koster mig at afslaae Din Bøn!

Trettende Scene.

De Forrige. Jeannot.

Jeannot. Nu frisk, Munterheden leve! Jeg har seet min nye Baldragt; alle rose den og sige den er mageløs smuk! — Hvad fattes Dig, Therese?

Therese. Lad mig nu være, Broder!

Jeannot. Hvad! Du er bedrøvet i det Dieblik, da man just skal lee og være glad.

Therese. Glad, naar vore Venner reise fra os!?

Jeannot. Ih, de kan jo blive.

Therese. Du støder dem fra Dig!

Jeannot. Jeg? nei, ingenlunde! Siig selv, Colin: har jeg stødt Dig fra mig? har jeg ikke viist Dig al mulig Opmærksomhed? —

Colin (med Kulde): Jeg ynkes over Dig.

Jeannot. Ynkes over mig! hvad? — Veed Du vel, at denne Tone begynder at mishage mig?

Colin. Jeg siger endnu en Gang: jeg ynkes over Dig.

Jeannot. Nei, det er for meget at taale! — Til Slutning bliver jeg kied deraf!

Colin. Det skal Du ikke længe være. — Jeg gaaer.

Jeannot. O ja, gaae kun, gaae!

Therese (ængstelig): Broder! —

Colin. Vær nu glad: Du bliver mig qvit. Lev vel; men husk paa: det var Dig, som viisde mig ud af dette Huus! Husk vel paa det! (Han gaaer).

Fiortende Scene.

Jeannot. Therese.

Therese. Broder! — Jeannot! — han gaaer! —

Jeannot. Nu vel, hvad vil Du jeg skal giøre?

Therese. O Himmel! Du løber ikke efter ham — Du søger ikke at holde ham tilbage! —

Jeannot. Efter de Fornærmelser han har sagt mig? Nei, saa maatte jeg ikke have Hiertet paa det rette Sted. Hvad beklager han sig vel over? Jeg viser ham tusinde Artigheder, inviterer ham til Taffels, og endda er han ikke fornøiet! Men jeg veed nok, hvad det er: han er skinsyg over mine Fortienester — han er misundelig over min store Formue: ih, det er jo ikke min Skyld, at jeg er rig.

Therese. Ah, Broder! Du kiender hans Hierte kun saare slet.

Femtende Scene.

De Forrige. Larose.

Larose. I dette Dieblik var her et Bud med dette Brev til Hr. Marquien. Karlen sagde, at det havde stor Hast.

Jeannot. Hvad kan det betyde!?

Therese (til Larose): Det er godt; lad os være allene. (Larose gaaer).

Sextende Scene.

Jeannot. Therese.

Jeannot. Det er besynderligt! (han læser Brevet): „Min kiere Brodersøn! I det Øieblik „Du faaer dette Brev, er jeg ikke mere i Fran„kerige. Jeg har giort uheldige Speculationer og „har nu intet andet Redningsmiddel end mit „Huus i Paris. Lykkeligviis havde jeg kiøbt det „under et andet Navn. Endnu i Dag bliver det „solgt, og Capitalen derfor remitteres mig til „Schweitz, hvorhen jeg indtil videre er flygtet.“ —

Therese. O, Broder! i hvilket Øieblik! —

Syttende Scene.

De Forrige. Baron Lucival. Grevinde Dorlange.

Baronen. Nu begynder Høitiden!

Jeannot (som bedøvet): Høitiden — hvilken Høitiid? —

Baronen. Giv blot Agt, saa skal De ret strax kunne tage de forskiellige Quadriller i Øiesyn. Oh, vi ville tilbringe den allermoersomste, den meest overgivne Aften af Verden!

Grevinden. Det er altsaa Dem, Baron, som er Ceremonie-Mester?

Baronen. Ja, hver Gang der viser sig nye Caracterer, giver jeg Forklaringen over dem.

Jeannot, (som imidlertiid har fattet sig nogenlunde, afsides til Therese): Lad os forstille os saa godt som vi kan, Søster, at de ingenting skal mærke!

Baronen. Nu stille! jeg hører alt Musikken. (Jeannot sætter sig med Grevinden og Therese).

Final.

Grevinden.
Det jo Skalmeiens Tone er! —:
Skal et Landsbybal gives her?
Baronen.
Først Hyrdeclassen sig indfinder.

Attende Scene.

De Forrige. (Syngende og dandsende Hyrder og Hyrdinder).

Grevinden (spodsk):
Ah! en Quadrille af Hyrdinder!

Baronen (lorgnerende dem):
Betragt de lette Tryllerinder!
Therese (afsides):
O, for os hvad bitter Qval!
Grevinden og Baronen.
Den Spøg er ei saa gal.
Chor og Dands af Hyrder og Hyrdinder.
O Hyrde, som har Glæde
i uskyldsfulde Barm,
paa Landet er dens Sæde:
der glemmes Sindets Harm.

Sammen:
Therese og Jeannot (afsides):
Gud! hvilken Qval!
Grevinden og Baronen.
Den Spøg er ei saa gal;
den os ret more skal!

Nittende Scene.

De Forrige. Herrer og Damer, (klædte som Basquer).

Baronen. (talende): Der har vi den omtalte Basquiske Quadrille!

Chor og Dands af Basquer.
Fra Glædens Opholdssted
vi Sorgen vil forvise!

Bestandig vil vi prise
den muntre Kierlighed!
Hil Fryd og Fred
paa Glædens Opholdsted!

(Dette Chor synges først ene, men gientages derpaa tilligemed det forrige).

Hyrdechor.

O Hyrde, som har Glæde o. s. v.

Sammen:
Grevinden og Baronen.
Den Spøg er ei saa gal!
i Sandhed! ret et vakkert Bal!
Therese og Jeannot (forstilt muntre):
I Sandhed! ret et vakkert Bal!
(affides):
Gud! hvilken Qval!
O, bittre Nag!
o, Uhelds Dag!

Grevinden. } Hvor jeg mig himmelsk more skal!
Baronen. } Ah, Hr. Marquis! et vakkert Bal!

(Under Sangen dandses i to Quadriller, begge caracteristiske: i den ene Hyrdedands, i den anden den basquiske National-Dands.)

Tyvende Scene.

De Forrige. Fire Damer (i Troubadour-Dragt og med smaa Harper). Dandsende Troubadourer.

Baronen (talende): Ah! der har vi Troubadour-Quadrillen!

Chor og Dands af Troubadourer.

Hil Ham, den Musers Søn,
hvem Mø et Smiil vil skiænke!
O, Amors Rosenlænke
er livsalig og skiøn!

(Dette gientages anden Gang i Foreening med)

Hyrdechoret.

O Hyrde, som har Glæde
i uskyldsfulde Barm,
paa Landet er dens Sæde:
der glemmes Sindets Harm.

samt

Choret af Basquer,

Fra Glædens Opholdssted
vi Sorgen vil forvise!
Bestandig vil vi prise
den muntre Kierlighed!
Hil Fryd og Fred
paa Glædens Opholdssted!

Sammen:

Grevinden og Baronen.
Sandelig! et vakkert Bal!
Hvor jeg mig himmelsk more skal!
Therese og Jeannot (tvungne):
Javist — o ja! et vakkert Bal!
(afsides):
Gud! hvilken Qval!
O, Uhelds Dag!
o, bittre Nag!

Baronen, (som hører nogen komme, talende): Der har vi Ridder-Quadrillen!

En og Tyvende Scene.

De Forrige. Fire Retsbetiente (i groteske Dragter og med store Protocoller og Stokke).

Grevinden (forundret):
Hvad er dette for en Flok?!

Baronen (gaaer rundt omkring dem, og beskigger dem fra Top til Taa; næsten talende):
Gripomini de ere nok!

Jeannot og Therese (afsides):
O Himmel! nu er Alt forbi!

Grevinden og Baronen.
Hvad ville de Gripomini?
Alle Balgiæsterne (mellem hinanden, høist bestyrtsede):
Gripomini? Gripomini?
Hvad skulle de paa Ballet giøre? —
Retsbetienterne (bukkende):
Til Protocols vi alting føre;
men Pinen bliver ganske kort.
(til Jeannot):
Herrens Bal vi maae afbryde;
det har intet at betyde;
det Hele snart skal være giort,
saa pakke vi os atter fort.

Sammen:

Therese og Jeannot (afsides):
O Gud! det er en uhørt Tort!
Grevinden og Baronen.
Mon Dieu! det er en uhørt Tort!
Alle Balgiæsterne (mellem hinanden):
Hvad nu! det er en uhørt Tort!

To og Tyvende Scene.

Grevinden. Baronen. Alle Balgiæsterne. Therese. Jeannot, (som er midt paa Skuepladsen, og maa oplive Handlingen ved snart at tale til en og snart til en anden).

Jeannot (med skrømtet Fatning):
Hvo vented vel sligt skulde hænde?
Det er en Feil; den snart faaer Ende.
I alt Fald jeg stoler paa Jer!

Choret, Grevinden og Baronen (afsides):
Hvo vented vel sligt skulde hænde?
Han har ei meer! Alt er tilende!
(høit, med skrømtet Venskab):
Ei, bedste Ven, mistrøstig vær!
Stoel De kun trykt paa os, Moncher!
(sagte til hinanden):
Kom, lad os gaae! kom, lad os gaae!

Sammen:

Jeannot.
De mig i Alt vist bi vil staae.

Therese (afsides):
Os sligt et Uheld skulde hænde!
saasnart vor Lod sig kan omvende!

O, milde Himmel! hvilken Ende!
Hvad vil endnu os forestaae!?

Jeannot, (snart til en og snart til en anden):

Jeg trygt paa Deres Venskab lider;
De mig i Alt vist bi vil staae.
Jeg kiækt imod mit Uheld strider:
thi hvad kan Venskab ei formaae?

Grevinden, Baronen og Balgiasterne.

Sammen:

Friskt Mod, Moncher!
forsagt ei vær!

(afsides):

Men vi herfra os skynde maae!
han har ei meer: kom lad os gaae!

(Alle gaae ud i Uorden).

Tredie Act.

Samme Decoration.

Første Scene.

Therese (allene; hun sidder i en veemodig Stilling foran paa Skuepladsen, men reiser sig ved Begyndelsen af følgende

Aria.

Hvilken piinlig og bitter Smerte!
jeg har tabt den Ven jeg har kier!
O, den maa eie dette Hierte,
som føler hvad min Kummer er!
Min Colin! jeg Dig tilbeder!
Riigdoms Glands og Herligheder
jeg ei agted ved en Avn!
Du allene er min Tanke!
alt mit Held boer i Din Favn!
og for Dig min Barm vil banke
evig med veemodigt Savn! —
Hvilken piinlig og bitter Smerte! o. s. v.

(Med Ild):

Han vender tro og huld tilbage!
jeg vorde skal hans elskte Mage,
og han mit Held grundfæste skal!
Dette Haab forjager hver Qval!
Jeg kalder, Colin, Dit elskede Navn!
Min Barm for Dig banker med veemodigt
Savn!
(Da Capo.)

Anden Scene.

Therese. Jeannot.

Therese. Nu, Broder! hvad Nyt?

Jeannot. Det Nyeste, Søster, er: at vi ingenting eie, og at vi inden en Time blive viiste Døren.

Therese. O Himmel!

Jeannot. Onkels Huus og Gaard er solgt; jeg veed endnu ikke til hvem; men saameget er vist, at den nye Eiermand endnu i denne Dag vil tage Alt i Besiddelse, og at vi maae flytte ud.

Therese. Hvor skal vi tye hen?

Jeannot. O, for den Sags Skyld kan Du være ganske rolig: jeg har Venner i svære

Mængde. Men det er besynderligt: jeg var ude og vilde besøge dem, og jeg fandt ikke en eneste hiemme. Nogle vare ude i Byen — andre vare reiste paa Landet: det var ret, som om de havde aftalt med hinanden, at lade mig løbe April!

Therese. Du veed maaskee ikke selv, hvormegen Viisdom der ligger i Dine Ord. O, Jeannot! jeg kiender den, som langtfra at have nægtet sig hiemme, vilde have iler Dig til Hielp; men, imod ham viisde Du Dig saa utaknemmelig —

Jeannot. Hvem mener Du? Colin maaskee? Ja, jeg vil ikke nægte, jeg var lidt uartig imod ham —

Therese. Lidt?

Jeannot. Nu, meget da! Hvad er derved at giøre? Jeg bildte mig ind, at jeg var riig. — Havde jeg vidst —

Therese. Jeg kiender hans Hierte: jeg er vis paa, saasnart han faaer at høre —

Jeannot. Oh! jeg trænger ikke til ham. Mine Venner komme nok tilbage.

Therese. Ja — med Lykken!

Jeannot. Tie stille med saadan Snak! Har jeg da ikke Grevinden? Du veed jo, at hun tilbeder mig. Jeg var nu nylig oppe hos hende,

men hun var ikke endnu opstaaet. Hele Natten har hun ligget og grædt, sagde Kammerpigen, og det for mig. Stakkels Grevinde! ja, hun har saadant et blødt Hierte — saadant et medlidende Gemyt! Hvormange Snese Gange har hun ikke før sagt til mig; „Ak, min bedste Ven! hvorfor er De dog ikke fattig? Det vilde være min høieste Lyksalighed, at kunne berige Dem!" — See, nu kan hun jo faae sin Villie frem, og blive complet lyksalig, den Stakkel!

Therese. Nu, vi ville snart faae at see!

Jeannot. Og saa Baronen! glemmer Du ham?

Therese (ryster paa Hovedet): Baronen?!

Jeannot. Han er mig nu hengiven i Liv og Død, det veed jeg. — Sagde jeg det ikke nok? der kommer han alt. O! jeg var ganske vis paa, at han aldrig vilde svigte mig i Nøden.

Therese. Jeg lader Dig ene med ham — og jeg vil ønske, at Du ikke forgieves maa have slaaet Liid til hans Venskab. (gaaer.)

Tredie Scene.

Jeannot. Baron Lucival.

Baronen. Naa, min Ven! hvordan er det gaaet siden i Aftes? Er der noget Nyt paa Færde?

Jeannot. Ak, kiere Baron, kan De tvivle derom?

Baronen. Hvad! saa ere vi da ødelagte? — ganske bestemt?

Jeannot. Ak ja! desværre!

Baronen. Veed De vel, Moncher, at det — det er grueligt? hvad? veed De det?

Jeannot. Jeg er ogsaa saa nedslagen! —

Baronen. End jeg da — jeg er ganske desperat!

Jeannot. O, jeg var vis paa, at De vilde tage Deel i min Skiebne! —

Baronen. Jeg? — som om det var mig selv!

Jeannot. Det kan man kalde en sand, ærlig Ven!

Baronen. Man maa tilstaae: Deres Hr. Onkel er virkelig en ganske besynderlig Mand! forøde sin Formue, uden at sige os et eneste Ord derom: ih, det raaber om Hævn! Man kunde

jo langt bedre have hiulpet ham — Ja, De har da vel sagtens Ressourcer? —

Jeannot. Slet ingen andre, end mine Venners gode Hiertelag.

Baronen. Hvad!? — saa er De forloren!

Jeannot. Siig ikke det!

Baronen. Jo, det siger jeg og det bliver jeg ved: De er forloren! total forloren!

Jeannot. Men troer De da ikke, at mine Venner — ?

Baronen (ivrig): De har ingen flere Venner — saadanne Væsener ere ikke mere til for Dem! — Hvad! veed De da ikke det?

Jeannot (dybt krænket): Jeg seer — at jeg ingenting mere veed!

Baronen. Der traf De det netop! De havde en Talisman, som De har mistet, Moncher!

Jeannot (seer stivt paa ham): Ak, Baron! er det ogsaa virkelig Dem jeg hører? — Hvad De er forandret!

Baronen. Jeg? nei, jeg er slet ikke forandret: det er Dem, som er det.

Jeannot. Jeg ansaae Dem ikke for utaknemmelig.

Baronen. Utaknemmelig? Jeg? Ah, Moncher, det er grasseligt, det De der siger

mig; men jeg holder dog ligefuldt bestandig meget af Dem — og nødes vi absolut til at skilles ad — ja, saa veed De ikke, hvad det koster mig!

Jeannot. Godt — godt! Jeg seer nok, at alle Mandfolk ligne hinanden. Nei, det er kun hos de eiegode Fruentimmer man finder Venskab og Medfølelse. Jeg iler op til Grevinden, og om Venskab endogsaa svigter mig, vil Kierlighed dog ikke blive mig utro. Men der er hun; — hun veed jeg er ulykkelig, og hun forekommer mig: derpaa gienkiender jeg ret hendes Hierte!

Fierde Scene.

Jeannot. Grevinde Dorlange. Baron Lucival.

Jeannot. Hvordan, Frue Grevinde! De værdiges selv at komme —?

Grevinden. Ah, Marquis! hvad er alt det jeg hører? —

Jeannot. Skiønne Grevinde! bliv dog ikke utrøstelig af Kierlighed til mig. Jeg har ingen Formue mere; men jeg beholder Deres Hierte, og det er den største blandt alle Riigdomme!

Grevinden. Hvad er alt det De der siger om Formue, om Riigdom? Det er ikke Tabet af Deres Midler, der smerter mig: — det er tvertimod saa salig-sødt at kunne berige den man elsker! —

Baronen (sagte): Skulde det være hendes Alvor?

Jeannot. O, guddommelige Grevinde! jeg ventede mig intet mindre af Deres Kierlighed; og kun for Deres Fødder kan jeg —!

Grevinden (heftig): Bort, Troløse! bort!

Baronen. Ah! nu kom det!

Grevinden. De vover at tale til mig om Kierlighed, da De har bedraget mig, da De førlige midt for mine Øine — Det er det, der krænker mit Hierte! — Ak! jeg smigrede mig med at være elsket, og saa var jeg kun et forladt Slagtoffer! —: en Anden havde modtaget Deres første Eder! — O, Marquis! for mig gives der ingen Rolighed mere, og intet uden Fraværelsen er istand til —!

Jeannot. Hør, Frue: lad De kun al den soulstige Roman-Snak fare, thi jeg siger Dem forud: den fører mig ikke bag Lyset. — Ja, det er sandt: jeg har elsket Colette, og den eneste

Synd, jeg har begaaet, er at jeg har glemt hende for en Anden —

Grevinden. Ah! saa De tilstaaer det da selv? —

Jeannot (bliver ved): — og at jeg har opoffret Dem to gode, to gamle Venner. Jeg viisde dem Døren, for at føie Dem, Frue, og alligevel vil jeg dog altiid stole mere paa Colin og Colette end paa Dem; og jeg er viis paa, at Colin — —

Femte Scene.

De Forrige. Blaise (med en lille Perial).

Baronen (haanlig): Colin?! — Der har vi netop hans Page.

Blaise. Monsieur Jeannot! nu har jeg gaaet og ledet om Ham over i tre stive Klokketimer, og det paa fastende Hierte — (han snubler): for at flye Ham denne lille Brevlap fra min Huusbond.

Jeannot. Giv hid!

Baronen (betragtende Blaise): Hvilke Pirouetter den Klods giør! Jeg troer han er en Smule —

Blaise (nikker): Rigtig! som sagt: fastende!

Jeannot (læser Seddlen): „Min Herre! „jeg lader Dem hermed vide, at jeg er Kiøberen „af den Gaard De beboer; jeg giver Dem en „Time til at flytte ud deraf. Colin."

Baronen og Grevinden. Colin! — har kiøbt denne Gaard!?

Jeannot. Er det muligt!?

Blaise. See, nu er Monsieur Jeannots Perial gaaet over!

Baronen. Naa, der seer De dog nu, at Hr. Vennen Colin er slet ikke bedre end saamange Andre.

Grevinden. Hvorledes! Jeg skal følgelig ogsaa flytte ud af min Etage — det er jo forfærdeligt!

Baronen. Ah, min Naadige! Hr. Colin er vist altfor galant til at forlange, at en Dame —

Jeannot. Hielp De Dem, som De kan, Frue; jeg for min Deel, veed hvad jeg har at giøre. — Blaise, sig til Din Herre, at imod hans Villie vil jeg ikke blive her i Gaarden, men at jeg gierne vilde tale med ham, inden jeg flytter ud; det er den eneste Godhed jeg beder ham om,

og jeg haaber, han vil ikke nægte mig den. — Farvel, Hr. Baron! Farvel, Frue Grevinde! Jeg vil lade Dem tage imod den nye Huusvert. Byd ham nu velkommen i hans Gaard.

Baronen. Hvad Fanden vil De vel, at vi skal sige til ham?

Jeannot. Oh, det kan aldrig giøre Dem forlegne: siig De det Samme til ham i Dag, som De sagde til mig i Gaar! (Han gaaer ud).

Siette Scene.

Blaise. Grevinden. Baronen.

Baronen. Naa, Frue Grevinde, hvad siger De til alt dette? Har De nogensinde hørt Magen? Denne Colin —!

Grevinden. Men sagde jeg ikke strax, at der var noget ved ham, som røbede Manden comme il faut?

Blaise. Det er dog snorrigt nok, alt dette! Ligemed eet er Monsieur Jeannots Gaard bleven Monsieur Colins Gaard. Det gaaer op og ned, op og ned! Men paa den Maade avancerer jeg nok ogsaa — fra Lakai til Kammertiener!

Grevinden. Hvad er det for en Støi?

Baronen. Det er formodentlig Hr. Marquien de la Coliniere.

Syvende Scene.

Colette. Colin. Grevinde Dorlange. Baron Lucival. Blaise. Larose. Lafleur. Jasmin og flere Tienere (i Baggrunden.)

Larose (til Colin): Her ere alle Gaardens Folk, og ville have den Ære at ønske Herren til Lykke, og anbefale sig —

Colin. Det er nok. Tael med Blaise; han afgiør alleting med Jer.

Blaise. Hvad, Huusbond! er det Alvor? skal jeg clarere dem? Naa, det var just Vand paa min Mølle! Hør, I derhenne: lav Jer smukt til at lystre mig!

Larose, Lafleur, Jasmin og de andre Tienere. Gunstige Hr. Blaise! —

Blaise. Hold Kiæft! endnu har jeg jo ikke givet Jer Lov at snakke med.

Grevinden (til Colin): De veed ventelig ikke, min Herre, at jeg beboer anden Etage her i

Deres Gaard, og jeg er vis paa, at De er altfor artig til at —

Colin. Frue Grevinde, det er ikke min Hensigt at ville uleilige nogen, især Damer.

Baronen. Ah, bravo!

Grevinden. Det er umuligt at være mere galant!

Colette (sagte): Hvad, Broder! vil Du høre efter de Dientienere?

Colin. Tie Du stille. (høit): Jeg maa tilstaae, jeg kiender neppe min nye Eiendom. Jeg har kiøbt den paa Tro og Love.

Baronen. Det er en af de skiønneste Gaarde i hele Paris. De har giort en ypperlig Handel; jeg kan tale derom med Sagkundskab, thi jeg har været de tre sidste Eiermænds allerintimeste Ven. Hvis De befaler, skal jeg vise Dem allevegne omkring — fra Høloftet til Viinkielderen!

Colin. Jeg veed, at Herren er velbekiendt i Huset og især meget tienstvillig: jeg takker Dem for Deres Tilbud.

Grevinden. Deres Arm, Baron! Jeg vil op i mine egne Værelser, for at kunne tage imod Herren.

Colin. Frue Grevinde, det er mig, som skal have den Ære at ledsage Dem.

Baronen (til Colette): Frøkenen følger ventelig med os?

Colette (seer sig om). Er det mig De taler til? — Nei, jeg bliver her, min Herre. (sagte): Aa, Broder! spørg dog om Jeannot, og faae at vide, hvor han er bleven af.

Colin. Hvad! Du tænker endnu paa ham? Jeg siger Dig, Søster: taler Du oftere til mig om ham, saa blive vi Uvenner; hører Du? for Alvor Uvenner! — Jeg er til Deres Naades Tieneste! (Han byder Grevinden sin Arm, og følger ud med hende og Baronen).

Attende Scene.

Colette. Blaise. Tienerne (i Baggrunden).

Colette. Jeg forstaaer mig ikke paa min Broder. Nu troer jeg rigtig ogsaa han bliver storagtig! Det er en reen Sag: det maa være Luften her i Paris, som bringer den Smitte med sig, og jeg begynder, ikke at regne Jeannot det saameget til Onde, at han ogsaa vilde tyde med

de Ulve han var iblandt. — Kiere Blaise! kan Du ikke fortælle mig noget om ham?

Blaise. Alt hvad jeg veed, Jomfrue, det er, at han har takket sin Marquis af.

Colette. Netsaa! Blaise ogsaa! — Alle blive ondskabsfulde, undtagen jeg.

Blaise (nærmende sig hende): Hør, gode Jomfrue, Hun lugter nok Lunten —

Colette. Gaae fra mig, Blaise.

Blaise. Men hvad fattes Jomfruen? I en heel Time har Hun nu bestandig dreiet sig rundt omkring mig — hun og hele Stuen, synes mig.

Colette. Gaae Din Vei, siger jeg!

Blaise (til Tienerne): Gaae Jeres Vei, siger jeg! — Nu vil jeg ogsaa tage Husets Leiligheder i Øiesyn: bring mig allerførst ned i Spisekammeret! (gaaer med Tienerne).

Niende Scene.

Colette (allene). I hvilken Hierteangest jeg er! Hvor skal jeg dog finde dem? Hvad vil der nu blive af den stakkels Therese, der altiid

har været saa god? — Men hvem er det, der kommer? nogle af vore Folk hiemme fra Auvergne! — O, min Gud! nei, jeg seer ikke feil: det er Jeannot! — det er Therese! —

Tiende Scene.

Colette. Therese og Jeannot (begge i Provincial-Dragt).

Terzet.

Jeannot.

O Gud! — Jeg ei nærme mig tør! —

Colette (afsides):

Bedst et Skridt imøde jeg giør.

(Høit og venlig):

Siger mig, hvad dette betyder?

Therese og Jeannot.

Ak! vi blot Din Broder ablyder:
vi forlade Paris i Dag!

Colette (rørt):

I forlade Paris i Dag!? —

Therese og Jeannot.

Vort Hiertes Levvel modtag!

(med simpelt Foredrag):
Til vore Bierge, vore Lunde
føle vi vor Længsel at stunde,

Sammen:

Therese (med Ømhed):
Naar langt jeg da lever fra Dig,
min Colette, tænk lidt paa mig!
Jeannot (med nedslagne Øine):
Dog, førend jeg drager fra Dig,
min Colette, Du tilgive mig!
Colette (med Kraft og Udbrud):
Elskede Venner! favner mig!
(Betragtende dem vexelviis henrykt):
Der er Jeannot! — her, min Veninde!
Hvor jeg Jer elsker i denne Dragt!
Saa smukke kan jeg Jer ei finde
i al Eders Glands og Pragt.
Therese.
Vi forlade Paris i Dag.
Jeannot.
Mit Levvel, o Colette, modtag!
Colette (grædende):
Elskte Venner! dette Levvel
presser Taarer dybt fra min Siel!
Alle Tre.
Til vore Bierge, vore Lunde

{Eders / vore} Hierters Længsler nu stunde!

Sammen:

Therese.

Naar langt jeg da lever fra Dig,
min Colette! tænk lidt paa mig!

Jeannot.

Dog, førend jeg drager fra Dig,
min Colette, Du tilgive mig!

Colette.

Min Therese, et Kys af Dig!
O Jeannot! kom, favn Du mig!
Lev vel, Therese! tænk paa mig!

Therese.

Levvel, Colette, tænk paa mig!

Jeannot.

O, min Colette! tilgiv mig!

Therese og Jeannot (rive sig ud af Colettes Arme og ville gaae).

Ellevte Scene.

De Forrige. Colin. Grevinde Dorlange. Baron Lucival.

Colin. Jeg er meget vel tilfreds. Huset er i alle Henseender vel indrettet, og jeg seer,

jeg er ikke bleven narret med Kiøbet. (Han bliver Jeannot og Therese vaer i deres Landsbydragter, og dæmper en Bevægelse af Glæde).

Baronen. Intet undgaaer Deres Ørneblik; De har giort Bemærkninger, som vidne om den skarpeste Jagttagelsesaand.

Grevinden. Ja, Herren besidder den fineste Smag i alting.

Baronen (seer Jeannot i Bondebragt): Hvad seer jeg! Troer jeg ikke, Gud forlade mig, at det er Marquien! —

Colette. Nei, min Herre, det er Jeannot.

Grevinden. Paa min Ære, om jeg havde kiendt ham!

Jeannot. Ja, det er Jeannot, som finder sig i sin Ulykke, og ikke beklager sig over sin Skiebne, fordi — han har vel fortient den!

Colin (med Strenghed): Hvad har Marquien nu i Sinde?

Colette (halvsagte): Colin! —

Jeannot. Strax at reise, at vende tilbage til det Land jeg aldrig burde have forladt; men inden jeg gaaer herfra, Colin, vilde jeg tale med Dig for sidste Gang.

Colin. Med mig? hvorom?

Jeannot. Oh, jeg vil hverken beklage eller retfærdiggiøre mig. Jeg har havt Uret, det veed jeg: jeg viisde Dig Døren; det er billigt, at Du igien viser mig bort fra Dig. Jeg finder Dig endnu altfor lemfældig imod mig; og for at overtyde Dig om, at jeg intet har imod Dig derfor, saa vil jeg give Dig et Raad.

Colin. Et Raad?

Jeannot. Dengang jeg kom til Paris, var jeg ganske ligefrem, ærlig og oprigtig — jeg havde et godt Hierte, kort sagt: jeg lignede Dig, kiere Colin! Men see, lidt efter lidt blev jeg stolt, forfængelig, utaknemmelig, og alt dette uden selv at mærke det. Du forestiller Dig ikke, hvor let man kan blive ør i Hovedet i denne slemme By! Vogt Dig, at det ikke gaaer Dig som mig! Du er riig: man vil smigre Dig — tilbede Dig — man vil finde Dig vittig, yndig, smuk og velskabt. Du kan giøre saamange dumme Streger som Du vil: man vil dog bestandig finde Dig allerkiereste. Du vil treffe paa oprigtige Venner — som Hr. Baronen der! — paa følende Damer — som Frue Grevinden! — Du vil lade Dig fange af deres fine og favre Ord, og naar Du saa er ødelagt, saa vil man behandle Dig, som man nu behandler den stakkels Jeannot! — See,

det er Alt hvad jeg havde at sige Dig. Lad mit Exempel tiene Dig til Advarsel. — Levvel, Colin! (gaaer.)

Therese (omfavner Colette). Levvel, kiere Colette!

Colin. Hvordan, Therese! Du forlader os? —

Therese. Du har selv foreskrevet mig min Adfærd: o, dersom jeg ikke fulgde med ham, hvem skulde da trøste ham over at have mistet Dit Venskab?

Colette (træder imellem Therese og Colin): Nu vel, saa følger jeg med dem; jeg kan ikke holde det længer ud! I Sandhed, Broder, Du maa da ogsaa have et Hierte saa haardt som en Steen — o, meget haardere!

Colin (halvsagte): Begynder Du nu igien?

Colette. Bliv ikke vred; jeg siger jo ikke et Ord mere.

Colin. Hør, Jeannot, vær oprigtig: Du er da meget kied af Paris?

Jeannot. Alverdens Skatte skulde ikke faae mig til at blive her!

Colin. Hvad! om En nu i dette Øieblik kom og sagde til Dig: „Jeannot, Du er riig; „denne Gaard, disse prægtige Meubler, alle disse

„Heste og Vogne høre Dig endnu til;" — saa vilde Du endda reise?

Baronen (sagte): Hvad kan det betyde!

Jeannot. Om jeg vilde reise? Ja, saa troer jeg, at jeg skyndte mig endnu hurtigere herfra.

Colin. Vel, saa giør da det, og deri giør Du klogt; jeg holder ikke længer paa Dig. — Men Du skal ikke giøre Reisen allene; her er En, som vender tilbage til Auvergne, og som tilbyder Dig en Plads i sin Vogn.

Therese. En Landsmand? —

Jeannot. Hvem er det?

Colin. Giætter Du det ikke?

Colette (seer stivt paa Colin): Ih! det er min Broder!

Therese. Din Broder!

Jeannot. Colin!

Colin (kaster sig i Jeannots Arme): Ja! — ja! det er mig selv!

Jeannot, Therese og Colin (favnende hinanden): Kiere Broder! kiere Colin!

Baronen. Ah! det er charmant!

Grevinden. Ret den sande, ægte Heroisme!

Colin. Ja, min Ven, i en heel Time har jeg nu giort Vold paa mig selv, for ikke at

faste mig i Dine Arme. Men jeg vilde see, om Du kunde bedre bære Ulykken end Lykken. Din Gaard har jeg ikke kiøbt, uden for at faae Ret til at kunne sige Dig op. Du samtykker i at flytte — og Gaarden bliver ved at være Din. Den Summa jeg har betalt for den, anseer jeg kun som et Forskud; men Alt hvad den indbringer, hører Dig til.

Colette. See, det er min Broder! nu kiender jeg ham ogsaa igien!

Jeannot. Hvad! Du vil — ?

Colin. Det skal være min Søsters Medgivt. Kunde Du troe mig istand til at ville drage Fordeel af Din Ødelæggelse? at speculere paa Din Ulykke? Nei, Jeannot, jeg taalde ikke Din Foragt, men jeg vil endnu mindre berige mig ved Dit Tab; det er en Rolle, som kun tilkommer Dine usle Smigrere.

Jeannot. Min Ven, Du beskiæmmer mig saaledes, at jeg ikke veed af mig selv. Jeg vilde takke Dig — men jeg har hverken Ord eller Kraft dertil. Kom hid! — kys mig endnu en Gang! Du er meget bedre end jeg: det er Alt hvad jeg kan sige. (til Baronen): Naa, min Herre, nu seer De dog, at der endnu findes sande Venner!

Baronen. Ja, men de høre ikke hiemme i vor By! (til Colin): I Sandhed, bedste Herre! det er et superbt, extra-superbt Træk af Dem!

Grevinden. Ja, mig har det rørt til Taarer! — Kom, Baron, og lad os forlade disse gode Folk. Jeg vil igien begive mig paa mine Reiser.

Baronen. Nei, Tak! jeg bliver i Paris: det er kun her jeg kan trives. (Gaaer med Grevinden.)

Tolvte Scene.

Colin. Therese. Jeannot. Colette. Blaise (med Coureer-Støvler, og en stor Foermands-Pidsk i Haanden.)

Blaise (til Colin): Huusbond! nu holder Kariolen for Døren. Naar Huusbond vil, er jeg fix og parat!

Colette. Hvad! er det Dig, som skal kiøre for os?

Blaise. Vær Jomfruen bare aldrig bange; naar det gaaer hiemad, saa kiører jeg saa det er en Lyst at see paa — lige efter Næsen!

Colette. Jo, det vil nok blive en kiøn Reise! men ligemeget: hiem! hiem!

Alle. Hiem! hiem!

Colin. Og nu, mine Venner, nu kan vi med Sandhed sige

Alle.

O, glade Barndomsdage,
I paa ny
til os tye!
vi vort Liv vil hendrage
i Venskabs milde Ly!

Dækket falder.

